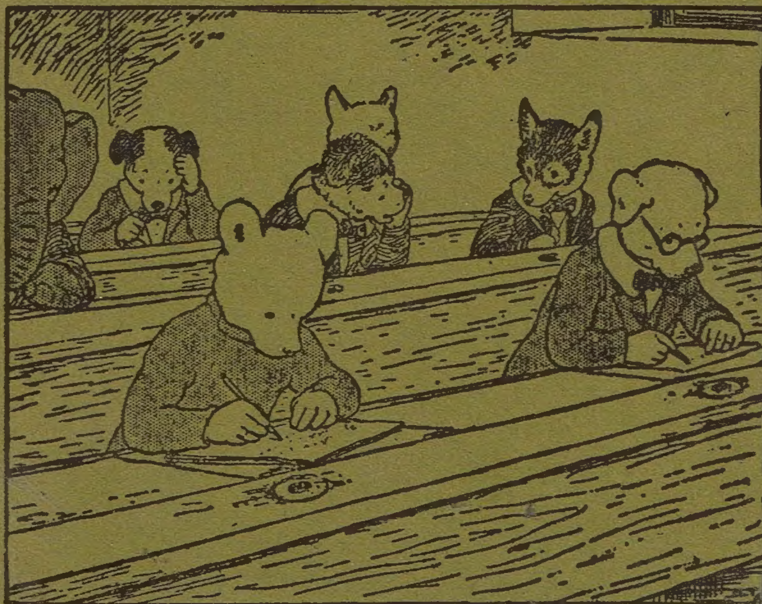
DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

VIJFDE SERIE

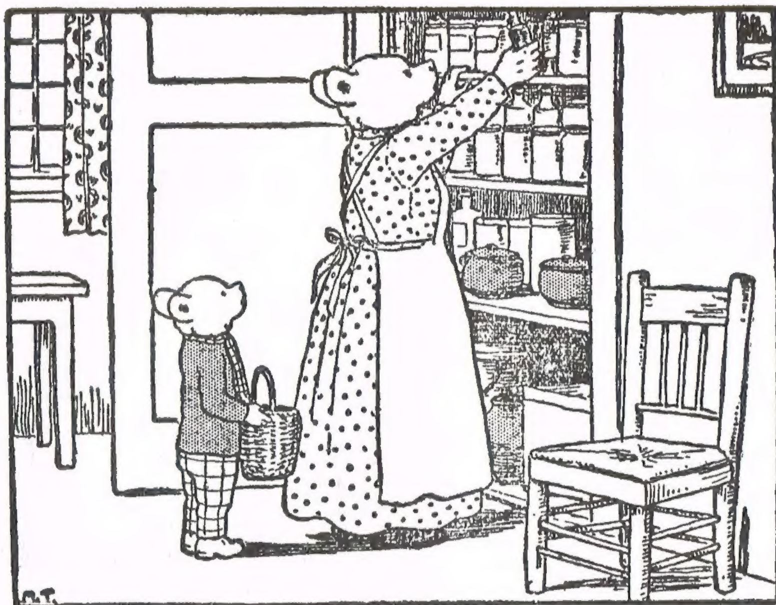
UITGAVE: ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., AMSTERDAM. TELEF. 239811

DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

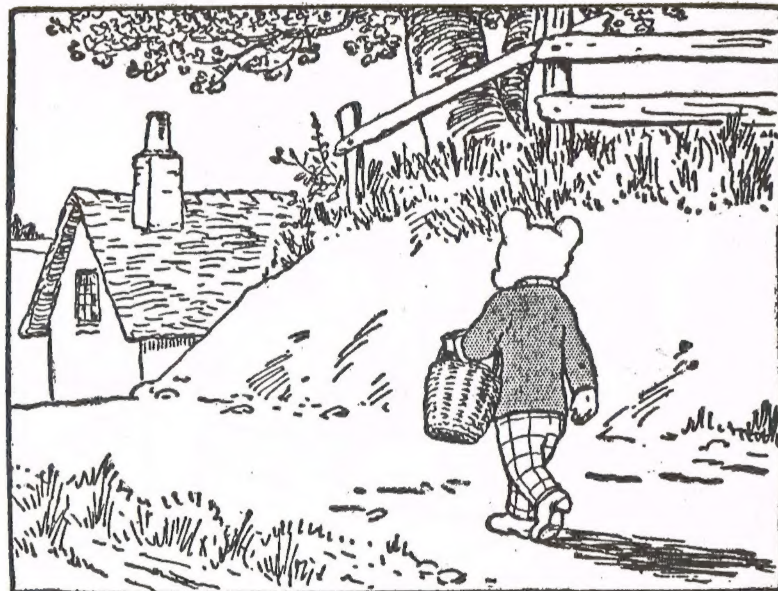
1. BRUINTJE BEER EN WILLIE VEER
2. BRUINTJE BEER EN HET MANNETJE IN HET GROEN
3. BRUINTJE BEER OP SCHOOL

UITGAVE ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V. - AMSTERDAM

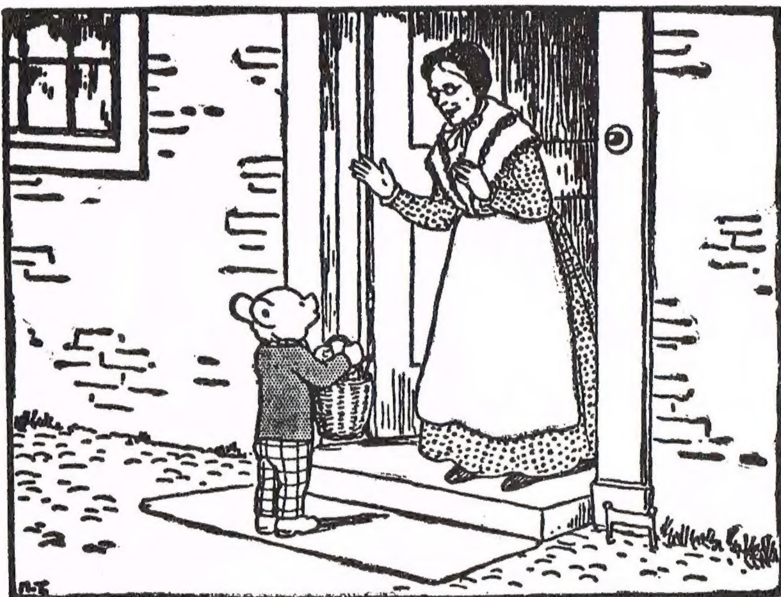
1. BRUINTJE BEER EN WILLIE VEER

1. „Bruintje," zegt moeder Beer, „ik heb gehoord dat je vriendinnetje Net verkouden is. Haar keel is opgezet. Breng jij haar gauw een potje honing, dat is goed tegen de kou."
Ze haalt uit haar kast, die vol staat met lekkernijen, een flinke pot met honing van haar eigen bijen.
„Hier," zegt ze, „honing is goed voor de keel. Ieder uur een paplepel, meer niet, anders wordt het te veel. Ga nu en kom gauw weer," zegt, tegen haar zoontje, moeder Beer.

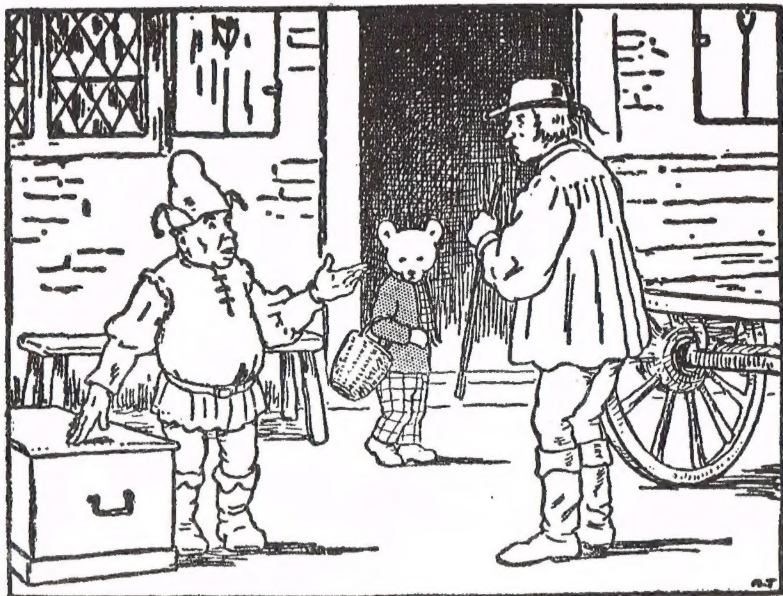
2. Bruintje gaat op weg. Aan zijn arm hangt het mandje met de lekkere waar. Bruintje loopt vlug door, maar na een poosje wordt het mandje zwaar .... Bruintje zucht: „Hè, was ik er maar."
Eindelijk, daar ziet hij het huisje van zijn vriendin.
„Nu hoop ik maar, dat die honing is naar haar zin."

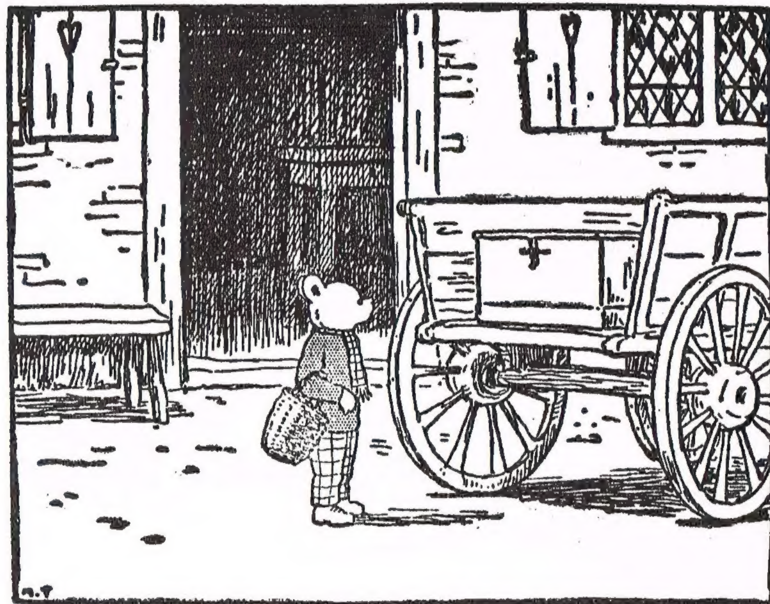
3. Hij trekt aan de bel, Grootje doet open. „O, Bruintje, kom jij nu hier? Dat doet Net zeker plezier."
„Moeder stuurt wat lekkers voor Nettekind; we hopen dat ze het lekker vindt," zegt Bruintje. „Het is goed voor de pijn. Als ze dat trouw inneemt, zal ze wel gauw beter zijn."
Grootje zegt dankbaar: „Dat is lief van moeder. Ga maar gauw naar Nettie toe."

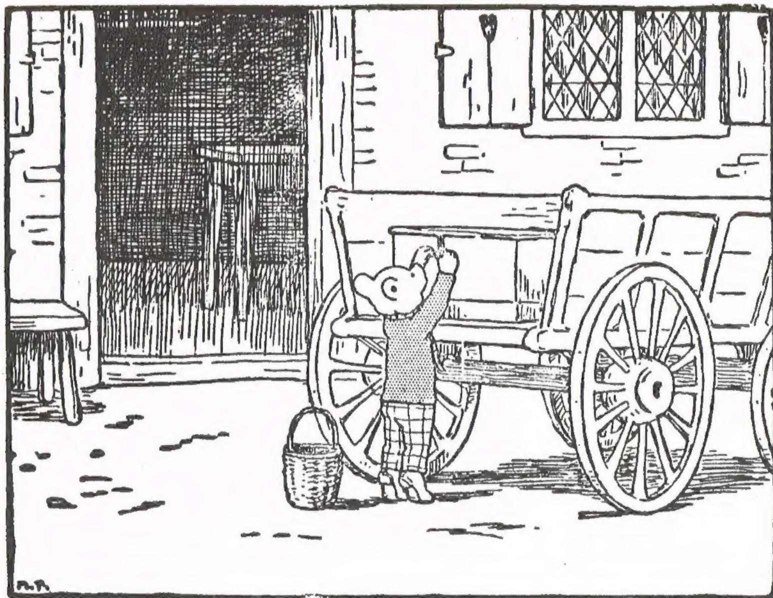
4. „Kijk eens Net," zegt Grootje, „daar is je vriendje Bruintje Beer." Meteen zet ze het mandje op de tafel neer.
„Bruintje's moeder stuurt je honing. Neem er meteen maar wat van in." „Lekker," zegt Net, „dat is wel naar mijn zin."
Die valt in haar smaak deze medicijn.
„Daarvan zal ik wel gauw beter zijn," zegt ze en ze lacht eens even, „hiervan mag u mij wel iedere vijf minuten een lepel vol geven! Het is zo zacht en zo lekker zoet. Het doet mijn keel echt goed."
Bruintje blijft een uurtje bij Net zitten praten, dan moet hij naar huis, want hij wil Ma niet wachten laten.

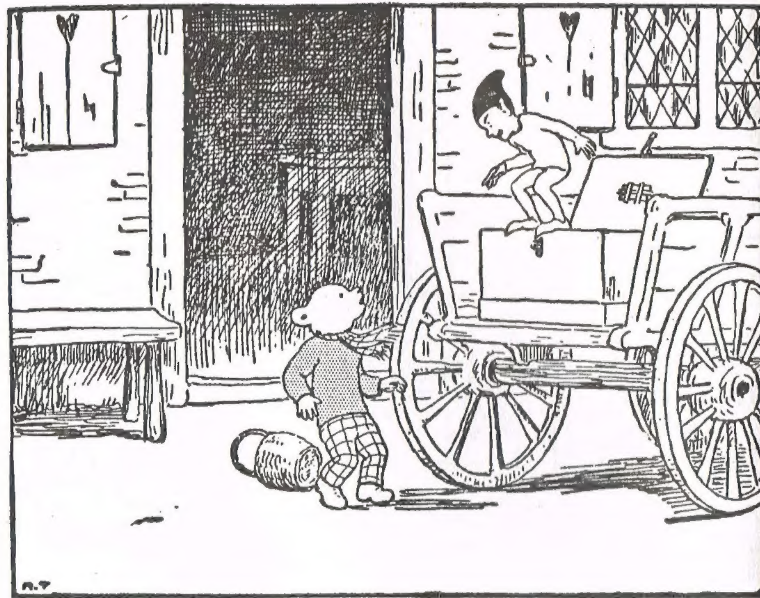
5. Op weg naar huis loopt hij een herberg voorbij. Daar staat een rare man en een grote kist staat aan zijn zij.
Hij wijst op de kist, die naast hem staat en redeneert met de vrachtrijder, die juist op het punt van vertrekken staat.
De vrachtrijder aarzelt eerst, maar stemt dan toe.
„Goed," zegt de rare man. „Ik zal je er goed voor betalen. Maar ga even mee naar binnen, ik moet eerst nog wat halen."

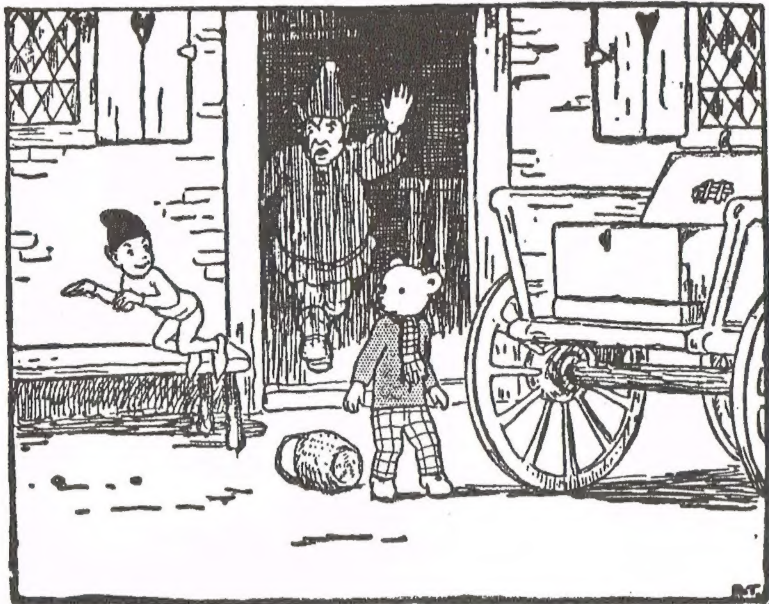
6. Bruintje blijft nieuwsgierig staan, nadat de twee naar binnen zijn gegaan. Daar hoort hij kloppen .... uit de kist komt het geluid en Bruintje hoort een fijn stemmetje, dat roept: „Laat mij er uit, toe laat mij er toch uit."
Weer klinkt geklop .... Bruintje denkt: „Het is misschien maar beter door te lopen," maar als hij hoort roepen: „Maak toch open!", dan denkt de goedige Bruintje Beer: „het is maar het beste, dat ik het probeer."

**7. Weer wordt er geklopt, nog harder dan te voren, door diegene, die in die kist is gestopt.
„Stil toch," roept Bruintje Beer, „klop nu toch niet meer, iedereen kan je horen."
Bruintje keek eerst eens rond of er ergens iemand stond . . . En als hij niemand ziet zegt hij: „Die rare man is er nog niet. Ik zal je redden als ik kan."
Op zijn tenen staat hij dan en hij schuift de grendel van de kist. Dan tilt hij het deksel op en nieuwsgierig wacht hij af, wie hij de vrijheid gaf.**

**8. Als de deksel opengaat staat voor Bruintje een kleine mijnheer. Die zegt: „Dag Bruintje Beer." Het is een elf met schitterende ogen en met een puntmuts op zijn hoofd. „Dank je wel, jij doet tenminste wat je belooft. Heb je ooit hulp nodig of zit je in nood, denk dan steeds aan mij. Jou sta ik altijd bij.
Ik ben Willie Veer, maar nu moet ik gauw gaan, anders komt die dwerg weer en die vent staat me niets aan."**

9. Terwijl de elf aan het praten is, komt de dwerg naar buiten. „Maak dat je weg komt, Willie Veer, anders gaat het mis," zegt Bruintje Beer.
De elf springt weg, zo vlug hij kan. „Ha-ha! pak me," roept hij spottend tegen de rare man.
„Hé! hé!" brult de dwerg, „wacht jij eens even. Een pak slaag zal ik je daarvoor geven."
Maar Willie Veer is buiten zijn bereik. De elf is op de vlucht en zweeft al hoog in de lucht.

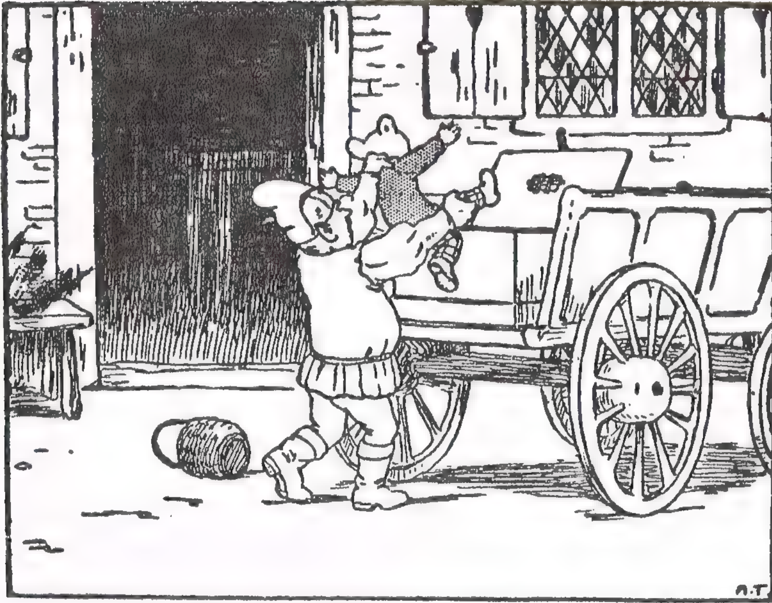
10. De dwerg is woedend: hij springt naar voren en schreeuwt zo hard, dat ze het binnen in de herberg kunnen horen.
„Hier! Hier!" schreeuwt hij en hij probeert Willie Veer te pakken, die, om de dwerg te plagen, zich weer naar beneden heeft laten zakken. Maar wanneer de dwerg op het punt staat hem te grijpen, zweeft hij weer buiten zijn bereik en roept de boze man toe: „Dag stoute dwerg! Tot kijk!"
Bruintje, die dat alles hoort en ziet, denkt: „Ik ga er ook van door, want veilig ben ik hier zeker niet."

11. Maar Bruintje heeft te lang gewacht: de dwerg, die woedend is, dat hij de kleine elf heeft verloren, rent Bruintje achterna en omdat hij veel harder kan lopen dan Bruintje Beer, pakt hij hem weldra. „Ik zal je betaald zetten wat je hebt gedaan. Jij liet die kleine elf ontsnappen uit de kist, zonder dat ik er iets van wist. Nu is hij vrij als een vogel in de lucht, en het is jouw schuld dat hij is ontvlucht."

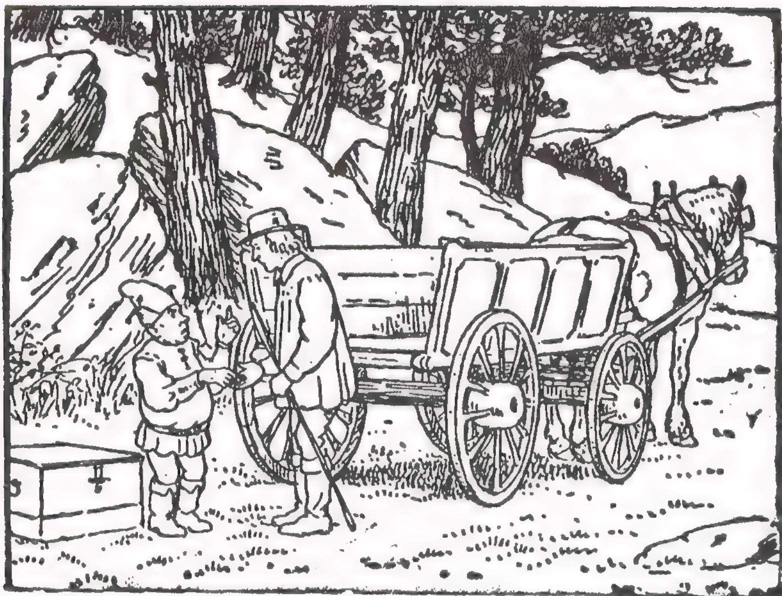
12. De dwerg pakt Bruintje vast en Bruintje denkt: „Och, och, wat ben ik nu weer begonnen, had ik me toch eerst maar eens even bezonnen!"
„Dadelijk mee naar mijn baas," zegt de dwerg boos.
„Die zal jou wel straffen. Ik zet jou nu in de doos, waaruit je de elf hebt laten vluchten."
Bruintje beeft en begint te zuchten . . . .
„Och, och, wat zal me nu weer overkomen, had ik toch maar een andere weg naar huis genomen. Dan was dit alles niet gebeurd." Maar het helpt niet veel, of hij daar nu over zeurt.

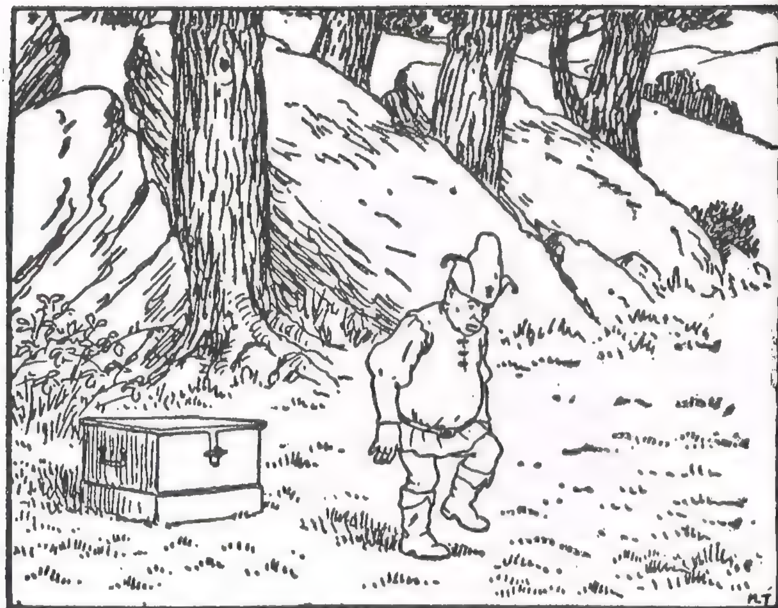
13. De dwerg duwt Bruintje naar de wagen, maar Bruintje worstelt om weg te komen. Dan zegt de dwerg: „Wil je niet goedschiks dan zal ik je dragen." Meteen heeft hij Bruintje opgenomen en hij duwt hem in de kist, waaruit Willie Veer is ontvlucht. Nu zit Bruintje gevangen, terwijl Willie Veer vrij als een vogel vliegt door de lucht.
„Hé, ben je klaar!" schreeuwt de dwerg tot de vrachtrijder binnen, „dan kunnen we nu onze tocht beginnen."

14. De vrachtrijder schreeuwt terug: „Ja, nog even één slok!" Dan komt hij naar buiten, klimt op de bok en ze vertrekken.
Maar het duurt niet lang of Bruintje begint te kloppen: „Pang . . . pang . . . pang!"
De vrachtrijder, ook niet dom, kijkt eens achterom en zegt wantrouwend: „Wat verberg je eigenlijk daar? Ik geloof dat ik iemand hoor schreeuwen. Ik vind dat wel een beetje raar!"
„Dat gaat jou niet aan, rijd jij maar door en bemoei je met je eigen zaken, hoor!" is het antwoord dat de dwerg geeft. En hij kijkt zo boos, dat de vrachtrijder er van beeft.
Maar dan voegt de dwerg er aan toe: „Het is een slechte kabouter moet je weten, die ik vangen moest. Dagen lang heb ik hem achterna gezeten. Eindelijk heb ik hem nu toch."

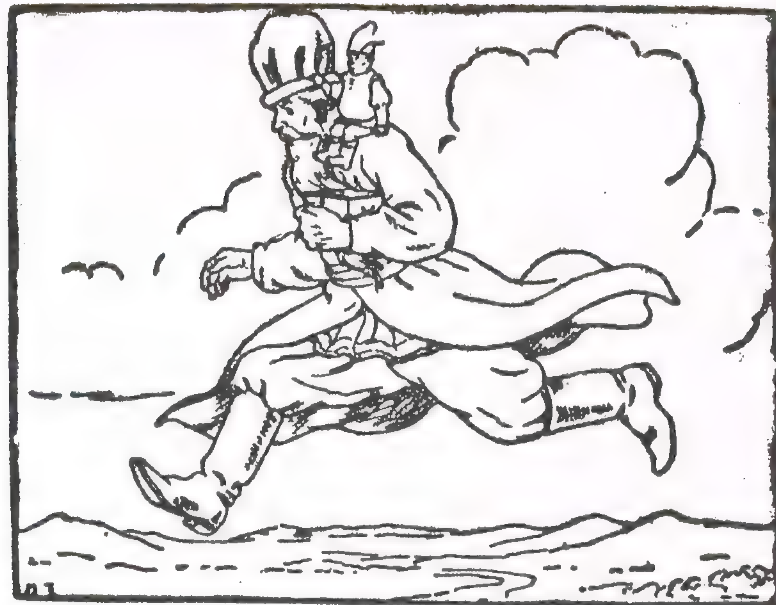
15. De vrachtrijder rijdt voort, zonder verder iets te vragen, uren achtereen. Er wordt niet meer geklopt en bij een groot bos gekomen, zegt de dwerg: „Halt! Hier wordt gestopt. Help me even die kist van de kar afdragen .... Zo. Hier heb je tien gulden, welgeteld. Maar geef me nu meteen je woord, dat je niemand iets vertelt van hetgeen je vandaag gezien hebt of gehoord."
De vrachtrijder, die blij is, dat hij van dat vreemde gezelschap kan scheiden, zegt: „Goed, dat blijft dan een geheimpje tussen ons beiden."

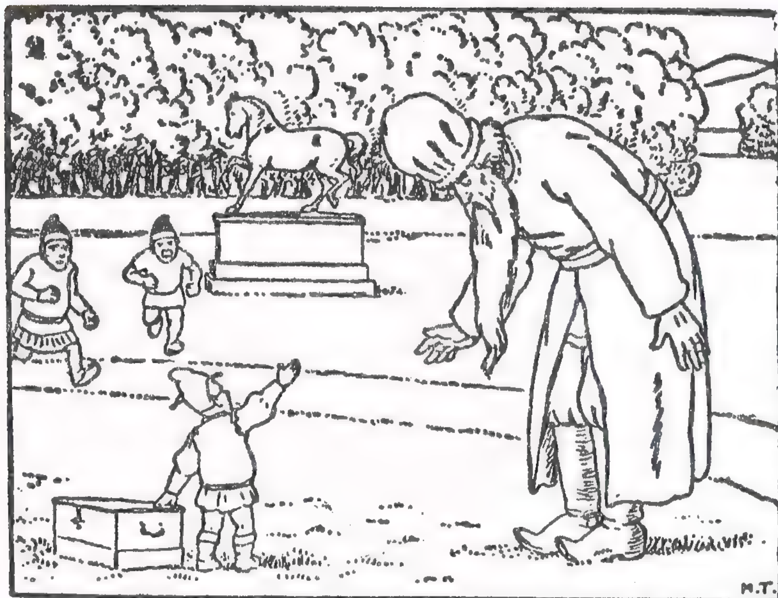
16. Als de vrachtrijder is verdwenen, kijkt de dwerg onderzoekend om zich henen .... Neen, er is niemand te zien. Vlug stampt hij op de grond .... Ondertussen roept Bruintje Beer: „Laat mij er toch uit, mijnheer!"
Maar de dwerg antwoordt: „Beer, houd je mond. Je blijft waar je bent." En Bruintje roept terug: „Ik vind je een akelige vent."

17. De dwerg wacht .... het duurt niet lang of er komt iemand aan. Het is een geweldig grote man, die daar voor de kleine dwerg komt te staan.
De reus spreekt met zware stem: „Je riep mij. Je ziet dat ik er ben. Wat moet ik doen?"
„Kijk," zegt de dwerg, „deze kist en mij, moet je zo snel mogelijk naar mijn meester dragen. Het is zijn bevel."
De reus buigt en antwoordt: „Ongehoorzaam zijn durf ik niet te wagen. Ik breng je er snel."
Hij tilt de dwerg op zijn schouder en neemt de kist in zijn hand, om ze te brengen naar een ander deel van het land.

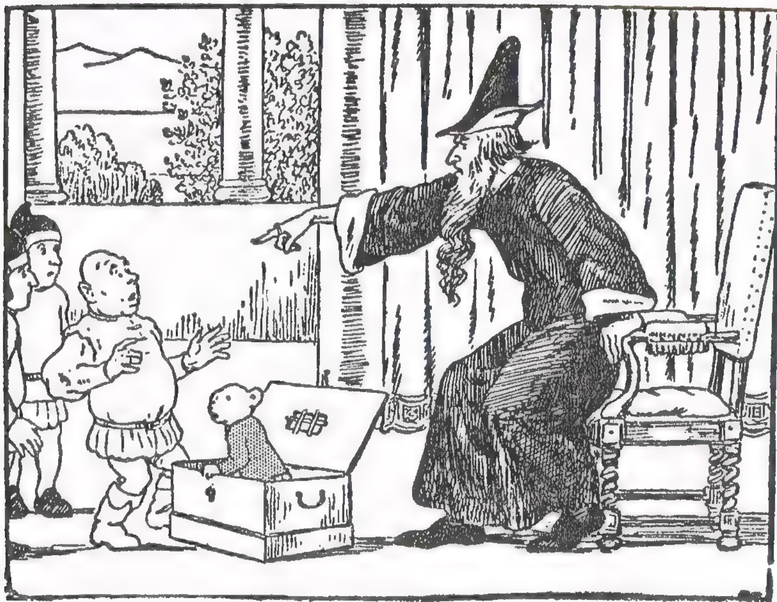
18. De reus zweeft omhoog, wel honderd meter boven de grond en dan gaat hij met grote stappen de halve wereld rond. Over heuvels, over dalen, over bergen, kaal en hoog, loopt hij zwevend met zijn vracht. De dwerg zit daar hoog en droog, terwijl hij tevreden lacht. Bruintje, arme Bruintje, zit nog altijd opgesloten in de kist en hij denkt: „Wat zal er nu toch gebeuren. Ik wilde maar, dat ik het wist."

19. Eindelijk daalt de reus dan weer. In een grote tuin, tussen groene grasvelden en mooie bomen, zet hij zijn vrachtje neer.
Zodra de dwerg weer op de grond staat, beveelt hij bars: „Ik wens dat je weer terug gaat van waar je gekomen bent. Voorwaarts mars!"
Twee andere dwergen komen aangerend. „Wat heb je meegebracht? Fijn, dat je er weer bent!" roepen ze al van ver. „Wat zit er in die kist?"
„Ja," antwoordt de dwerg lachend, „als je dàt eens wist! Maar ik vertel het je niet, voor onze meester het ook ziet. Vooruit breng de kist naar onze meester toe. Ik heb geen zin om te sjouwen. Ik ben van de lange reis heel moe."

20. De kist wordt naar de meester gedragen, die zelf een machtig tovenaar is. Hij had de dwerg er op uit gezonden om de kleine elf te vangen.
„Wel", vraagt de tovenaar, „voldeed je aan mijn verlangen? Heb je Willie Veer gevangen?"
De dwerg antwoordt een beetje verlegen: „Ik deed mijn best, maar ik heb hem niet gekregen, o, Heer, maar ik breng u nu kleine Bruintje Beer."
De waarheid, die vertelt hij niet: dat hij de kist onbewaakt bij de herberg achterliet!

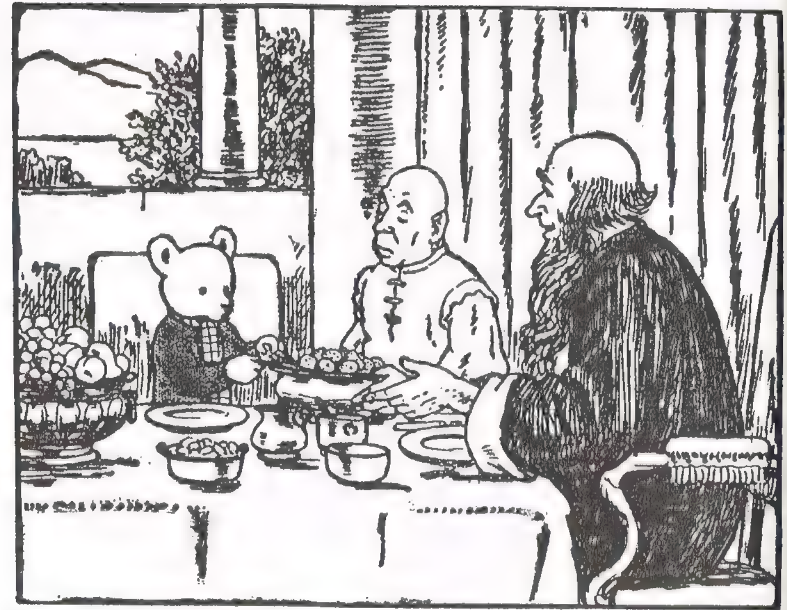
21. De dwerg maakt de deksel van de kist open en Bruintje is blij, dat hij daar uit kan lopen. Verschrikt kijkt hij om zich heen, als hij dat rare gezelschap ziet: heel veilig schijnt het hem hier niet.
Maar de tovenaar is boos op de dikke dwerg.
„Jij hebt mij voorgelogen," zegt hij, „dàt is toch al te erg. Ik weet alles wat er is geschied, dat je de kist onbeheerd voor de herberg staan liet en dat hij ontsnapt is, die Willie Veer. Toen pakte je dat onschuldige Bruintje Beer. Neen hoor, mij kan je niet bedriegen, tegen mij moet je niet proberen te liegen. Breng hem heen en geef hem een pak slaag," gebiedt hij de andere dwergen, „dat zal hem leren, dat hij precies moet doen wat ik hem vraag."

22. Geheel alleen staat Bruintje daar, als de dwerg is weggebracht, voor de grote Tovenaar, die heel vriendelijk tegen hem lacht.
Toch denkt Bruintje: „Hij schijnt wel aardig, die man, maar ik wil toch ontvluchten, als ik dat kan."
Dan zegt de tovenaar, die gedachten kan lezen: „Probeer dat niet, Bruintje Beer. Dat zou niet prettig wezen. Je moeder zie je niet weer. Ik vind je aardig en ik zal veel van je houden. Daarom blijf je voortaan altijd hier. Ik verzeker je, dat je het hier goed zult hebben, en ik doe alles voor je met plezier."

23. Om Bruintje te vermaken gaat de tovenaar toveren.
Hij neemt zijn toverstaf, zwaait daarmee door de lucht, en zegt: „Pieferpoefera-paf!" en dan ziet Bruintje Beer, dat er een tafel te voorschijn komt uit de grond! Bruintje kijkt met open mond.
Zoiets heeft hij nog nooit gezien. Van alles ziet hij daar op die tafel staan .... vlees en vruchten, room en wijn .... Zou dat allemaal om te eten zijn? denkt Bruintje Beer. Heerlijk ruikt dat allemaal .... Gretig kijkt Bruintje er naar.
„Laten we gaan eten," zegt de vriendelijke tovenaar.

24. De tovenaar klapt in zijn handen en de gestrafte dwerg verschijnt met een treurig gelaat; zijn meester beveelt, dat hij hen moet bedienen van alles wat op tafel staat.
De dwerg is woedend en jaloers op Bruintje Beer, want dat pak slaag deed geweldig zeer en Bruintje zit daar aan tafel als een grote mijnheer, als een hoog vereerde gast, inplaats van opgesloten te worden, zoals het een gevangene past ....
Zo moppert de dwerg. En hij kreeg een pak slaag, dat is toch al te erg! Maar er is niets aan te veranderen; hij moet Bruintje bedienen van alle lekkere dingen. Bruintje krijgt vis, die heerlijk is.
„Dat zijn aardbeien met room," zegt de tovenaar. „Zulke aardbeien at je nog nooit, proef ze maar, Bruintje Beer .... Vind je ze lekker? Nu, neem dan nog wat meer."

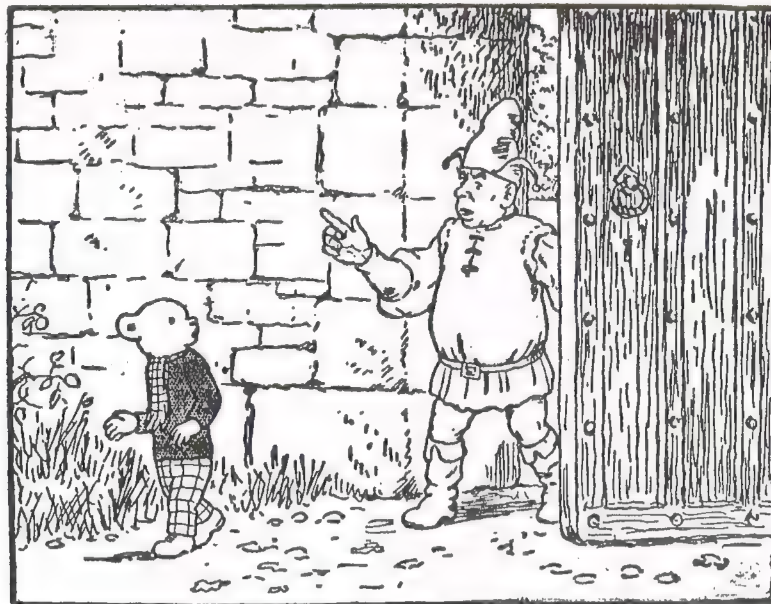
25. Wanneer op een dag de tovenaar in zijn tuin aan het wandelen is met Bruintje Beer en wanneer Bruintje stil blijft staan bij een vijver om te kijken naar een mooie vis, nadert de dwerg zijn meester met een geheimzinnig gezicht en fluistert deze toe: „O, heer, weet u wat hij mij vertelde, die Bruintje Beer? Dat hij een appel kan plukken van de betoverde boom!"
„Onzin," zegt de tovenaar, „je zegt maar wat, daar is natuurlijk niets van waar. Ik kan niet geloven, dat zo'n klein beertje zal slagen, waar moedige ridders hebben gefaald, en met hun leven hebben betaald, om zo'n appel te kunnen roven."
„Vraag het hem zelf dan," zegt de brutale kleine man, „zegt u maar dat u het hebt gehoord en dat u hem houdt aan zijn woord."

26. De tovenaar roept Bruintje Beer. „Zo," zegt hij, „ik hoorde zo-even, dat jij je woord hebt gegeven, dat je een appel kunt plukken van de toverboom. Kan jij zo'n gouden appel voor me halen? Kan jij iets doen, waarbij ridders moesten falen?"
Bruintje kijkt verbaasd. De dwerg zegt vlug: „Ja, daar heb je nu niet van terug! Je schepte toch zo op, dat je precies wist waar die boom stond! Waarom houd je nu je mond?"
Alles wat die dwerg zegt is gelogen; hij is jaloers op Bruintje Beer, omdat deze zo in de gunst staat van zijn heer. Wanneer Bruintje wordt weggestuurd om de gouden appel te halen van een der toverbomen, dan weet hij zeker, dat Bruintje nooit weer terug zal komen.

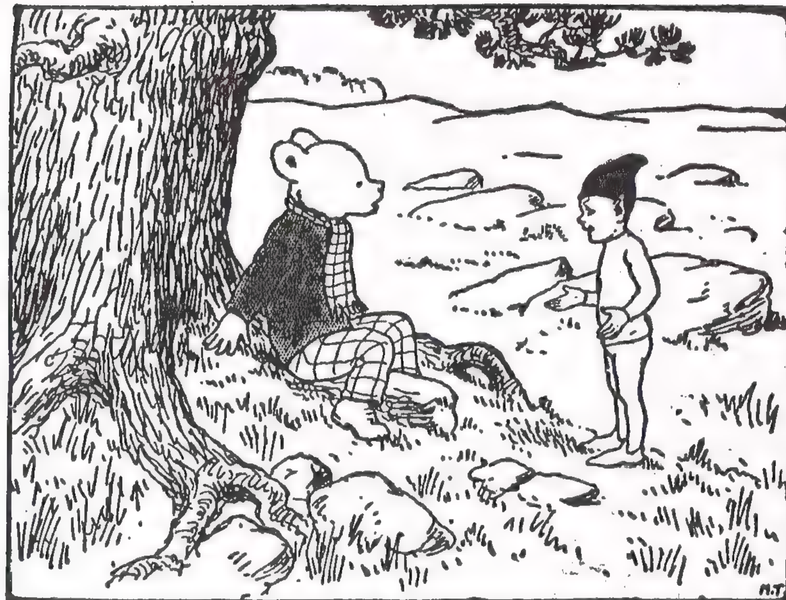
27. Verschrikt staart Bruintje naar de tovenaar . . . .
Dan zegt hij: „Er is heus niets van waar. Ik weet niets van gouden appels of van een toverboom."
De tovenaar kijkt streng en zegt: „Die vrucht moet en zal je voor mij halen. Let wel, wat je hebt gezegd dat moet je doen, anders zal je het duur moeten betalen. Ga meteen op weg, voorwaarts mars!" zegt de tovenaar bars.
De dwerg, die deze strenge woorden hoort, denkt: „Juist, nu is het zoals het hoort."

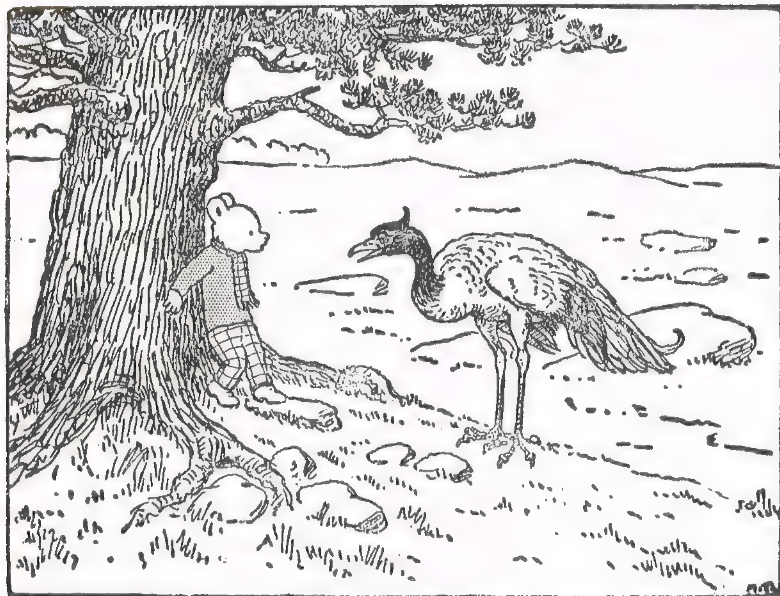
28. De dwerg brengt hem naar buiten en zegt: „Ziezo, dat heb ik netjes gedaan. Dat jij zo'n lekker leventje had, stond mij niets aan. Nu moet je die gouden appel halen gaan. Misschien weet je niet eens waar vandaan! Ik zal je helpen: naast een groot kasteel in een boomgaard groeit die buit. Maar als je daar in gaat, kom je er nooit weer uit! Want weet je Bruintje Beer: ieder, die probeerde zo'n gouden appel te plukken, keerde nooit weer."

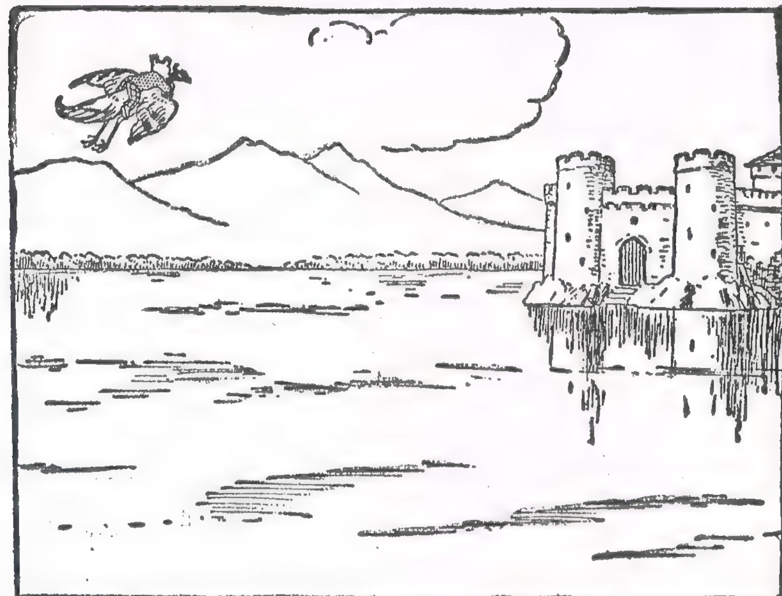
29. Arme Bruintje Beer! Daar zwerft hij nu weer in een heel vreemd land. De weg is zo warm en zo lang. Bruintje is een beetje bang. Waar moet hij die appel vandaan halen? De tovenaar heeft gedreigd, dat wanneer hij de appel niet kreeg, hij het duur moest betalen . . . .
Wat zou er dan met hem gebeuren?
Bruintje gaat zitten in de schaduw van een boom . . . Och, had hij maar niet staan zeuren bij die herberg en bij die kist. Dan had hij die lelijkerd niet ontmoet, die dwerg . . . . en had hij zich maar niet laten bepraten door Willie Veer om hem vrij te laten . . . .

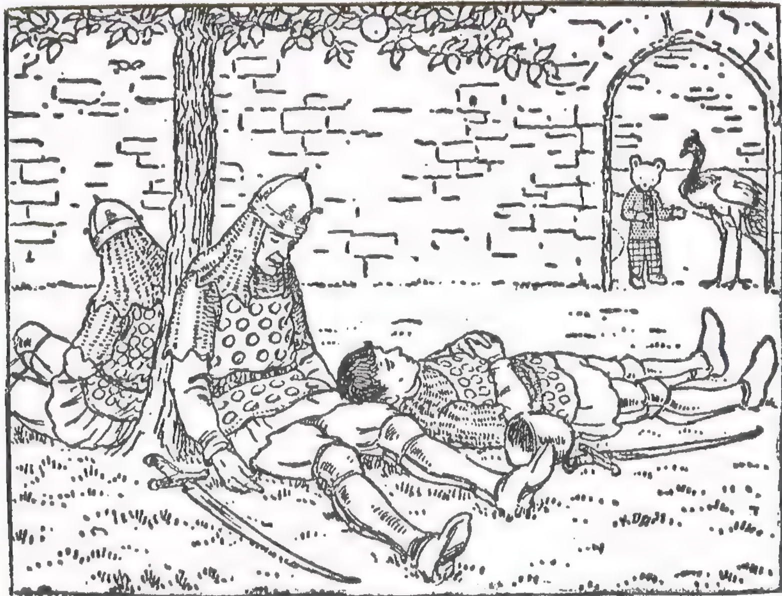
30. Ja, Willie Veer, waar zou die nu zijn, die kleine elf?
Daar komt iemand voor hem staan. Bruintje kijkt op: het is Willie zelf!
Verbaasd vraagt Bruintje: „Waar kom jij vandaan? Ik ben blij, dat ik je zie, nu kan je mij misschien helpen gaan."
„Ik voelde dat je me nodig had," zegt Willie Veer, „hoe vind je dat? Zeg, wat kan ik voor je doen? Vertel het maar."
Bruintje vertelt, dat hij de Gouden Appel moet plukken van de betoverde boom voor de tovenaar. „O", zegt Willie, „is het anders niet? Ik breng je er heen en ik haal de appel meteen. Houd de moed er maar in, Bruintje Beer!"
Bruintje zegt blij: „Dank je wel, Willie Veer."

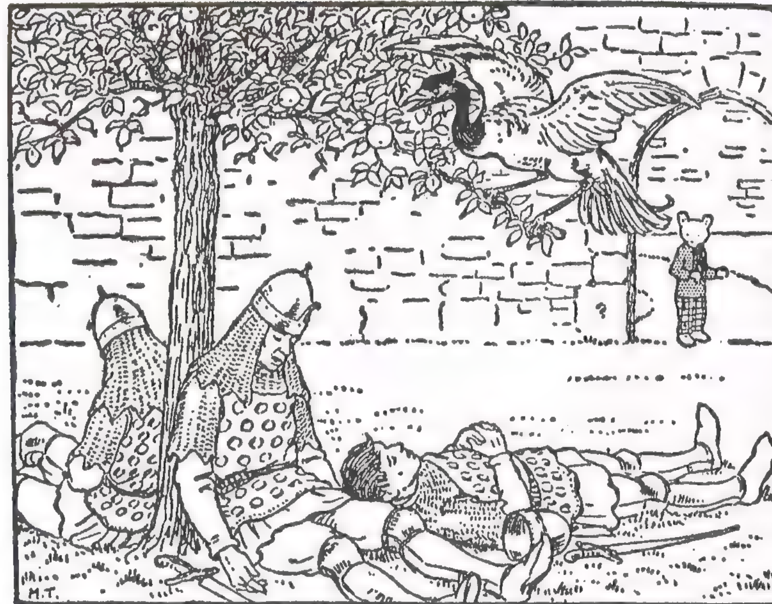
31. Willie Veer buitelt driemaal over zijn kop.
„Hé, kijk eens," roept hij dan en Bruintje kan het haast niet geloven, hij kijkt met open mond: een reusachtige vogel staat daar op de grond! Een prachtig dier is het, met veren zwart, geel en rood.
De vogel zegt tot Bruintje Beer, met de stem van Willie Veer:
„Ja, ik kan je helpen uit de nood. Klim vlug naar boven op mijn rug."
Bruintje doet wat hem wordt gezegd en de vogel roept: „Houd je goed vast." Meteen vliegt hij dan weg met zijn lichte last.

32. De vogel draagt Bruintje dan over het water. Uren duurt het, eer ze de plaats van bestemming bereiken. Bruintje zit met grote ogen te kijken, wanneer de vogel zegt: „Kijk eens naar beneden. Zie je het Kasteel daar midden in het meer? Dáár groeit de gouden boom en daar moeten we de appel plukken, Bruintje Beer."

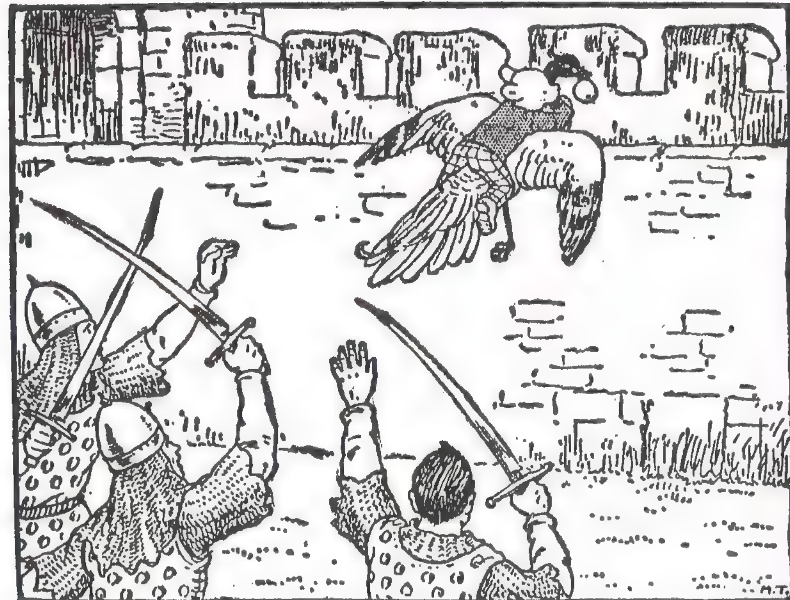
33. Ze dalen voor het Kasteel op het grote plein. „We moeten heel voorzichtig zijn," zegt de vogel. „Denk er om Bruintje, heel zacht praten, want de boom wordt bewaakt door drie grote soldaten."
Zachtjes lopen ze naar een poort, geen geluid wordt gehoord.
Dan opeens blijven ze staan vol schroom, want daar, in al zijn glorie staat de prachtige gouden boom. De bladeren schitteren in de zonnestralen.
„Nu moet ik gauw de appel gaan halen," zegt de vogel zacht.
„Kijk, daar ligt de wacht onder aan de boom te slapen. Ik ga er vlug heen, het geluk is met ons, want wakker is er geen. Als hun meesteres, de tovenares, zou weten, hoe slecht ze de boom bewaken, dan zou ze het hun wel lelijk lastig kunnen maken!"

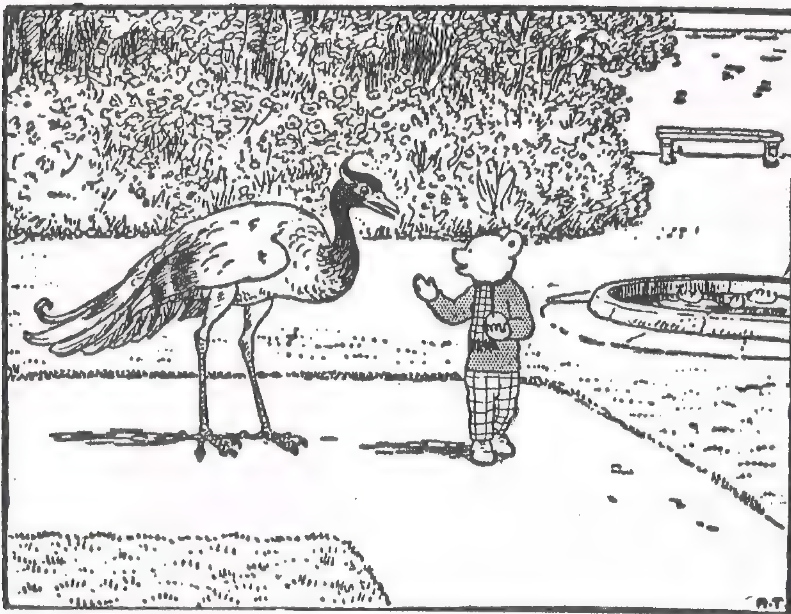
34. „Blijf jij hier staan, Bruintje Beer, ik vlieg heen en weer en breng de appel voor je mee. Dan gaan wij er weer van door, let vooral op de soldaten hoor!"
Zonder enig geluid te maken, vliegt de vogel naar de boom; hij plukt de gouden appel, die hij het eerst kan bereiken: ademloos staat Bruintje te kijken .... Maar zodra heeft de vogel de appel bij de steel en wil hij wegvliegen met de buit of er klinkt uit de boom een schreeuwend gillend geluid. Maar de vogel is op alles verdacht: zoiets had hij wel verwacht. Daardoor laat hij de appel niet vallen, maar vliegt hij regelrecht naar de poort. Bruintje gaat dadelijk aan het hollen als hij dat verschrikkelijke geluid hoort.

35. „Ontwaakt, ontwaakt!" klinkt de stem uit de boom, „ik zal het uw meesteres mededelen, dat gij drieën slaapt, terwijl men bezig is de gouden vruchten te stelen."
Verschrikt ontwaken de soldaten, ze springen op, kijken om zich heen en ze kunnen van schrik niet praten, ze zien daar die vogel, die vliegt met een gouden appel heen! Daar zien ze ook Bruintje Beer, die loopt onrustig heen en weer, en als hij ziet, dat de soldaten ontwaken, zal hij zich gauw uit de voeten maken.

36. Eventjes slechts daalt de vogel neer, net lang genoeg om kleine Bruintje Beer tijd te geven om op zijn rug te stappen.
Vlug stijgt de vogel dan omhoog, zodat ze samen kunnen ontsnappen, want de soldaten, met de sabels in de hand, zitten hen achterna.
Maar al heel gauw zijn ze buiten gevaar. Woedend staan de soldaten daar.

37. Ze vliegen terug naar de tuin van de tovenaar.
Veilig landen ze beiden daar. De grote vogel, Willie Veer, reikt de gouden appel over aan Bruintje Beer.
„Bruintje," zegt de vogel zacht," vertel het niemand hoe je de toverboom vond, en ook niet wie je daarheen heeft gebracht. Dat is een groot geheim. Denk daaraan."
Natuurlijk belooft Bruintje dat. Hij was veel te blij, dat Willie hem zo goed geholpen had. Dan rent hij zo vlug hij kan naar de tovenaar, om die te tonen, dat hij zijn moeilijke taak heeft volbracht.

38. Bruintje loopt naar de tovenaar en roept hem toe: „Ik heb de appel, kijkt u maar!" Wat staat de dwerg, die bezig is te werken in de tuin, te kijken, als hij Bruintje de appel ziet overhandigen aan de verheugde tovenaar.
„Zo, zo, mijn jongen, ben je daar," zegt de man, terwijl hij de appel beschouwt, „ja hoor, hij is werkelijk helemaal van goud. Hoe heb je dat klaar gespeeld? Waar staat die toverboom? Dat zal ik alles in mijn boeken beschrijven!"
„Neen, dat zal niet gaan mijnheer," zegt Bruintje Beer, „omdat dat een geheim moet blijven."

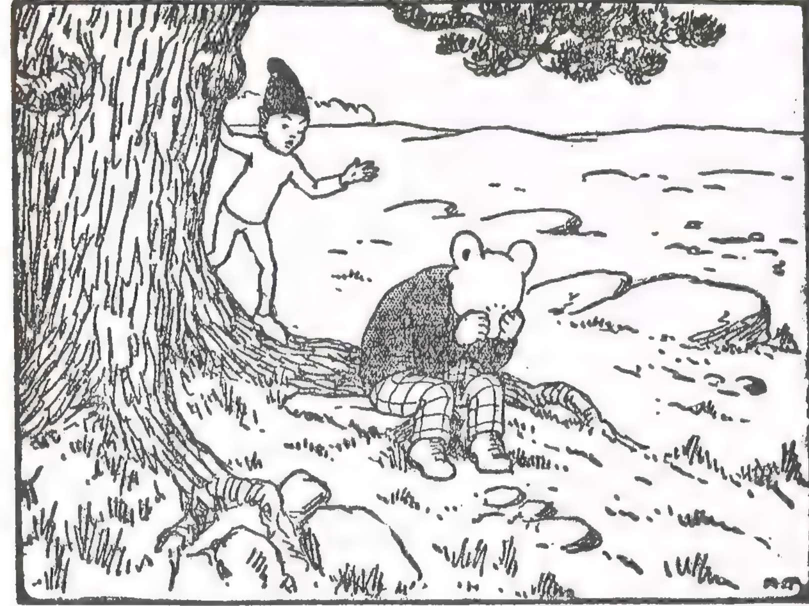
39. Bruintje Beer is nu weer in de gunst van de tovenaar gekomen. Hand in hand wandelen ze heen. De dwerg staat daar nu alleen en hij moppert kwaad: „Ik zal wel zorgen, dat de volgende taak niet zo gemakkelijk gaat. Ik zal wel weer iets verzinnen. Gedachtenlezen kan de tovenaar toch alleen binnen, met een dak boven zijn hoofd. Dat verhaal, van die appel heeft hij hier buiten toch ook maar geloofd. Wacht maar, Bruintje Beer, een volgende maal keer je niet hier weer."

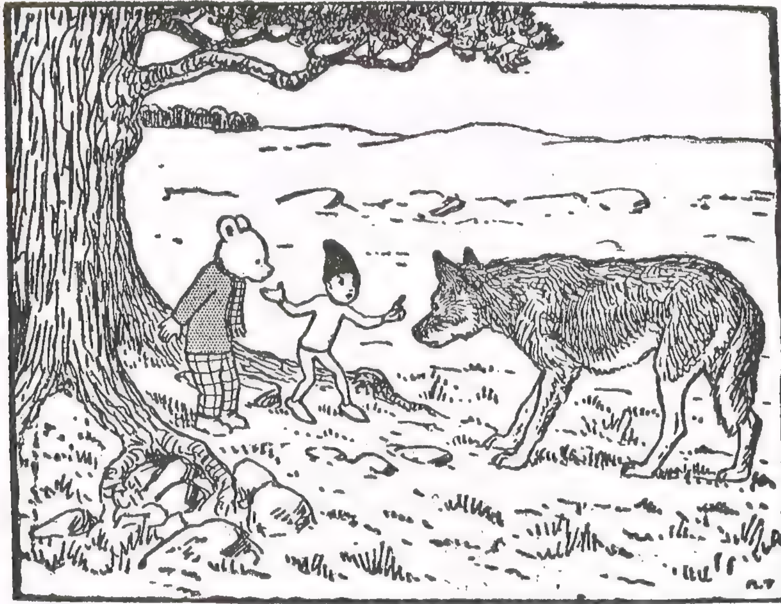
40. „Meester," zegt de dwerg de volgende dag, wanneer Bruintje naar een paard staat te kijken, „Bruintje Beer vertelde mij, dat hij het wonderpaard, het paard van de Bergbaas, kan bereiken."
De tovenaar strijkt door zijn baard en denkt: Het is mij heel wat waard, als Bruintje mij dat dier hier brengt . . . .
„Zo," zegt hij dan tot de dwergman, „heeft Bruintje dat verteld? Op dat paard ben ik juist zo gesteld. Het zal hem dus niet moeilijk vallen, dat paard voor me te halen. Ik zal hem er rijkelijk voor betalen."
De dwerg is het, die in zijn vuistje lacht. Dat had hij wel gedacht!
Zijn meester is op vreemde dingen verzot. Maar ontgaat hem iets, mislukt het iemand om zijn zin te geven, dan wacht die een ellendig lot.

41. De tovenaar roept Bruintje Beer. Hij zegt: „Wat hoor ik daar nu weer? De dwerg vertelt mij, dat jij het Wonderpaard van de Bergbaas kunt bereiken. Daar sta ik raar van te kijken."
„Dat is niet waar," roept verontwaardigd Bruintje uit, „die dwerg is een leugenaar. Wat moet ik toch beginnen, als hij maar voortgaat met rare dingen te verzinnen."
Streng zegt de tovenaar: „Zwijg en ga nu maar. Je haalt voor mij dat Wonderpaard en brengt het hier. Gelukt het je, dan ontvang ik je met plezier en zal ik je met geschenken overladen. Maar gelukt het je niet groot is dan je straf. Dan kom je niet zo gemakkelijk van me af!"

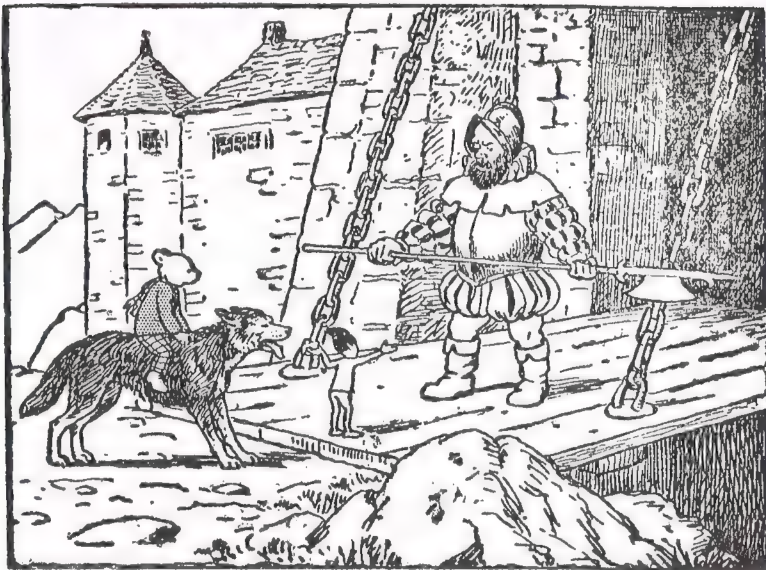
42. Bruintje loopt verdrietig heen en gaat weer zitten onder de boom, waar Willie Veer de vorige keer hem helpen kwam. „O," zucht Bruintje Beer, „kwam hij ook nu maar weer."
Bruintje zit, en kijkt en wacht .... maar niemand komt, geen Willie Veer. Bruintje kijkt steeds om zich heen, maar helaas, hij blijft alleen. Dan begint hij te snikken: „Wat zal er nu met me gebeuren? Kon ik maar naar huis, naar moe." Maar hij weet niet hoe hij daar moet komen. Neen, daar kan hij niet naar toe ....
„O, wat was dat dom van mij; liet ik die elf maar niet vrij."
Maar wat hoort hij daar? De stem van Willie Veer zowaar!
„Huil niet, Bruintje Beer. Hier ben ik immmers weer. Zit toch niet te treuren. Alles wat gedaan moet zal gebeuren!

43. O, wat is Bruintje Beer dan blij. Hij staat te springen aan Willie's zij. Hij vertelt wat hij nu weer moet doen, van de Bergbaas en het Wonderpaard.
„Zo," zegt Willie Veer, „houd je maar bedaard. Ik speel dat alles wel weer klaar, maar hierbij dreigt ons nog groter gevaar dan bij het halen van de gouden vrucht."
Willie staat even heel zacht te fluiten .... en daar komt opeens een wolf aan, die stil blijft staan bij Willie Veer.
„Wees maar niet bang hoor Bruintje Beer," zegt Willie terwijl hij lacht, „deze grijze wolf heb ik juist verwacht. Het is een aardig dier; hij draagt ons met plezier daarheen waar we moeten zijn. Stap op, Bruintje. Wij beiden gaan nu een eindje rijden."

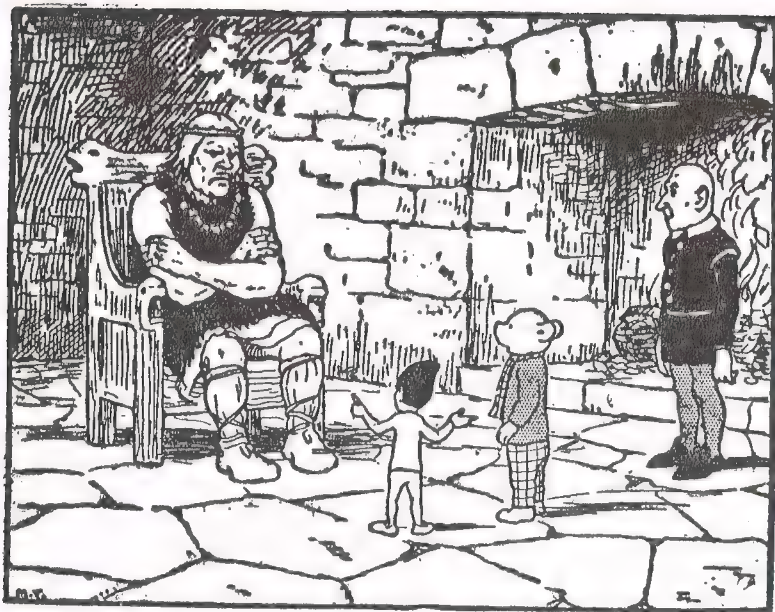
44. De wolf kijkt het tweetal vriendelijk aan en vraagt: „Waarheen zal de reis nu gaan?"
„Naar de woning van de Bergbaas."
„Zo," zegt de Wolf, „is dat niet dwaas? Wat zoeken jullie daar? Weten jullie niet, dat daar van alle kanten dreigt gevaar?"
„We weten het wel, maar we hebben geen keus," zegt Willie Veer.
„Het is alles terwille van Bruintje Beer."
„Vooruit dan maar," zegt de Wolf, als hij het verhaal heeft gehoord, en hij snelt met zijn vrachtje voort, door bossen, over heuvels en door diepe dalen, om het Wonderpaard van de Bergbaas te gaan halen.

45. Ze komen, na uren lang rijden, bij het kasteel, dat boven op een kale berg staat.
Willie laat zich vlug van de wolfsrug afglijden en loopt regelrecht naar de grote soldaat, die de wacht houdt op de brug.
O, wat kijkt die soldaat streng en boos. Hij roept Willie toe: „Wat kom je hier doen? Maak dat je wegkomt van hier."
Maar Willie antwoordt: „Om jouw geschreeuw geef ik geen zier. We moeten de Bergbaas spreken, daarvoor reisden we ver en lang. Breng ons naar je meester, en een beetje vlug."
De soldaat bromt: „Daar heb ik niet van terug. Zijn jullie dan helemaal niet bang?"

46. De kleine Willie zegt heel trots en bevelend: „Zeg, laat ons niet wachten, dat vind ik vervelend. Ik ben de zoon van Oberon, die jullie allen vrezen en achten. Doet jouw meester ons een van beiden kwaad, dan verzeker ik je, dat het hem dan slecht vergaat. De grote koning van Feeënland, die mijn meester is, zou zich ook op hem wreken, en dat is ook niet mis."
De soldaat zingt nu een toontje lager. Hij roept de opperknecht, die kaal is en mager. Fluisterend heeft hij die iets gezegd. De magere man loopt weg, maar komt gauw weer terug en zegt: „Mijn meester nodigt u uit om binnen te komen. Hij is met uw bezoek zeer ingenomen."

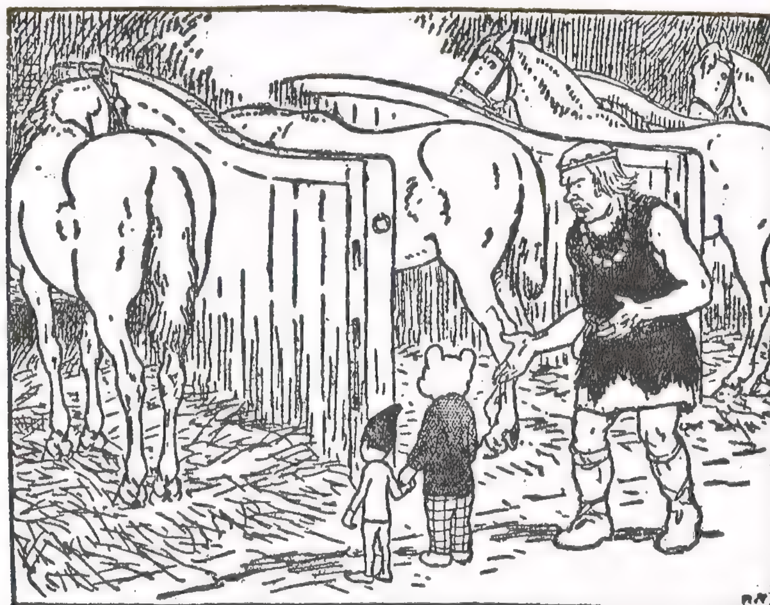
47. De knecht brengt ze naar een grote zaal. Heel koud is het er en ook heel kaal. De muren zijn geheel van steen. Bruintje kijkt angstig om zich heen. Daar zit op een grote stoel van hout een reuzegrote man: dat is de Bergbaas. Bruintje is zo angstig als een haas . . . .
Hij vindt het hier niet pluis.
Maar Willie Veer is helemaal niet bang, hij valt met de deur in huis. „Dag Bergbaas," zegt hij onvervaard, „geef Bruintje Beer het Gouden Paard. Anders wordt hij gestraft door de tovenaar."
„Mijn Gouden Paard," roept de Bergbaas," zowaar, dat is toch al te dwaas."
„Houd je kalm, beste man," zegt Willie, „je weet dat mijn vader àlles kan. Weiger je het paard te geven, dan zal je wat beleven! Wanneer je niet precies doet, wat je wordt gezegd, dan vergaat het je slecht."

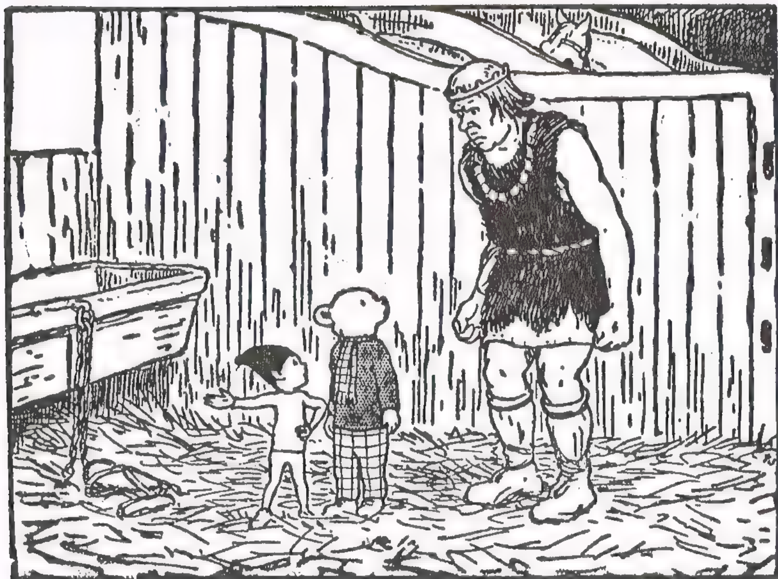
48. De Bergbaas lijkt waarlijk van plan Willie zijn zin te geven.
Hij staat op en bromt: „Volgen jullie mij maar even."
Hij loopt naar een groot plein, blijft voor een deur staan en zegt: „Hier moeten we zijn. Hier wordt mijn Gouden Paard heel zorgvuldig bewaard."
Maar Willie Veer roept: „Neen, niet naar binnen gaan, Bruintje Beer! Stoute Bergbaas, ik weet het wel! Dat is geen stal van het paard, het is een kale, koude gevangeniscel."

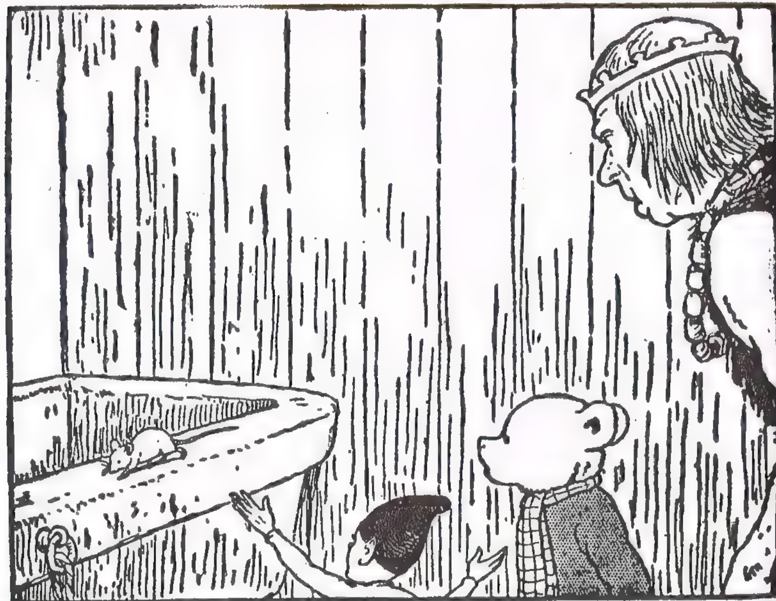

49. De Bergbaas bromt, maar zegt niets meer. Hij heeft dus zeker gelijk, die kleine Willie Veer.
De man loopt verder en blijft voor een andere deur staan, maar weer roept Willie Veer: „Neen, daar niet binnen gaan! Daar is het ook gevaarlijk, Bruintje, geloof mij maar."
„Poe," spot de Bergbaas kwaad, „je bent dus toch een beetje bang, dat je daar niet binnengaat!"
„Ja, ik begrijp het wel, jij wilt ons er in laten lopen," zegt de kleine elf, „maar ik zal op Bruintje passen en ook op mijzelf. Maar dat zeg ik je, Bergbaas, je bent een grote dwaas, want breng je ons nu niet regelrecht naar de plaats waar het Gouden Paard wordt bewaard, dan roep ik mijn vader hier. Die zal je het paard wel moeten geven, als je nog wat geeft om je leven. Die geeft om al jouw praatjes geen zier."

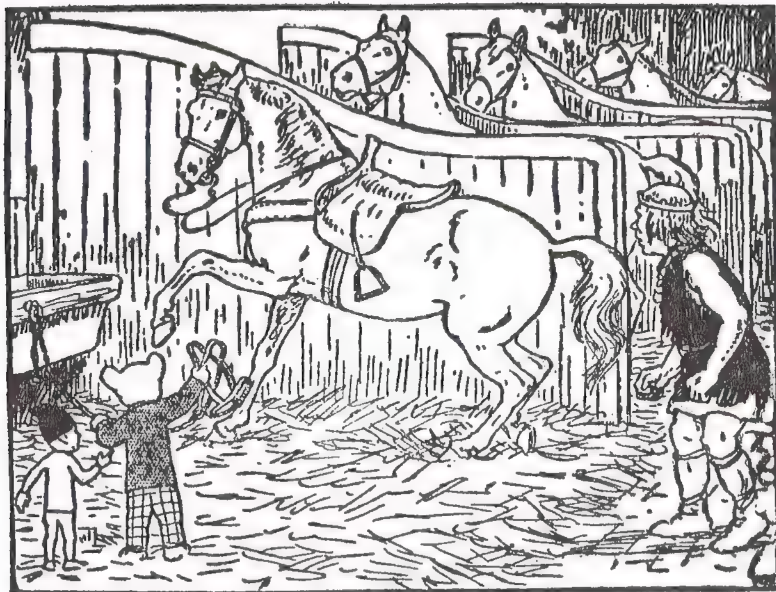
50. Weer loopt de Bergbaas naar een deur. „Ja," zegt Willie tevreden, „ik weet dat hier paarden staan, hier kunnen we wel binnengaan." Als de deur dan opengaat, zien ze, dat er voor iedere ruif een wit paardje staat. De Bergbaas zegt: „Ja, het is jammer, jullie treffen het slecht, het Gouden Paard is er niet meer."
„Dat jok je," zegt Willie Veer, „er is niets van waar wat je daar zegt. Je hebt het Gouden Paard natuurlijk ergens anders bewaard. Maar wacht maar, ik breng het wel terecht."

51. Zonder zich lang te bezinnen, wandelt Willie Veer de stallen binnen. Maar het is een raar geval, al zoekt hij overal, nergens vinden ze een spoor van het Gouden Paard. Maar opeens bukt Willie zich bedaard en raapt iets op van de grond: het is een gouden halster die hij daar vond! Ze weten nu dat op die lege plek nog kort geleden een paard heeft gestaan. Willie roept verstoord: „Waar komt die gouden halster vandaan? Waar is het paard waaraan dit toebehoort? O, Bergbaas, ik begrijp nu alles wel: door een tovertruc van jou verdween het paard heel snel en vonden we het dier nu niet meer hier."

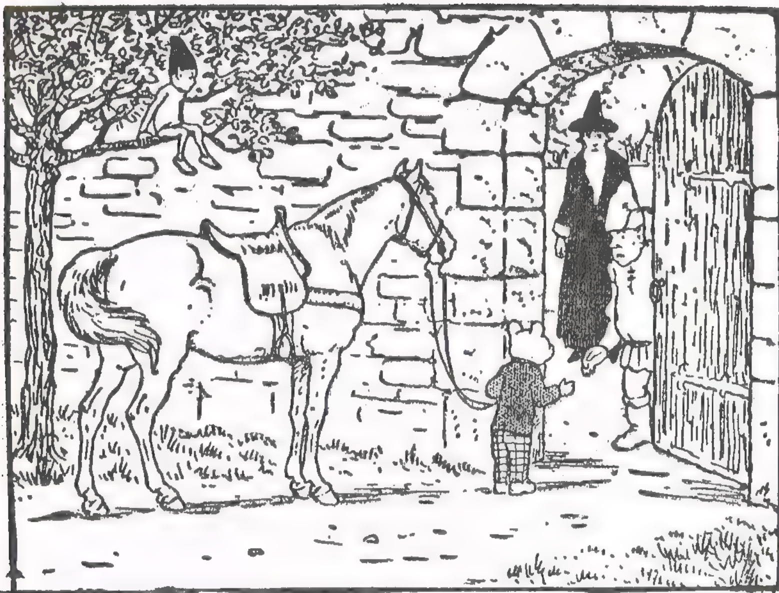
52. Daar loopt iets langs de rand van de volle ruif. Willie Veer ziet het kleine dier, dat glinstert als was het van goud . . . . het is een gouden muis en Willie begrijpt dadelijk, dat die Bergbaas hen voor het lapje houdt.
„Kijk eens Bruintje Beer, zie je die kleine muis? Natuurlijk is dat het Gouden Paard, betoverd door die man; daar ben ik zeker van."
„Vlug Bruintje, pak de halster van de grond en zwaai die driemaal in het rond. Dan zal de Bergbaas zien, dat hij niet behoeft te liegen, want dat het zo gemakkelijk niet is om ons te bedriegen."

53. Dadelijk doet Bruintje dan, wat Willie hem beval. Onbewegelijk staat de grote man; nu zit hij in de val! Want tegen Willie kan hij niet op, die heeft door zijn toverkracht de Bergbaas in zijn macht.
Eén-, twéé-, driemaal zwaait Bruintje de halster in het rond: en .... trappelend van ongeduld, staat op de harde grond daar opeens het Gouden Paard, terwijl de Bergbaas onbewegelijk, maar woedend naar Willie staart.

54. Bruintje en Willie klimmen op de rug van het prachtige, glanzende dier. In een wip zitten ze er op en meteen gaat het paard er van door in galop. De stallen uit, de poorten door, over de ophaalbrug, waar de wachter verbaasd staat als hij ziet, wie daar langs hem gaat. Hij zegt: „Dus kregen ze toch hun zin! Daar heb ik niet van terug!"
Schreeuwend komt de Bergbaas hen achterna. De betovering is nu weer verbroken, maar de grote man komt net te laat: zo hard als het Gouden Paard kan niets of niemand lopen.
Spottend roept Willie Veer: „Dag, Bergbaas, tot een volgende keer."

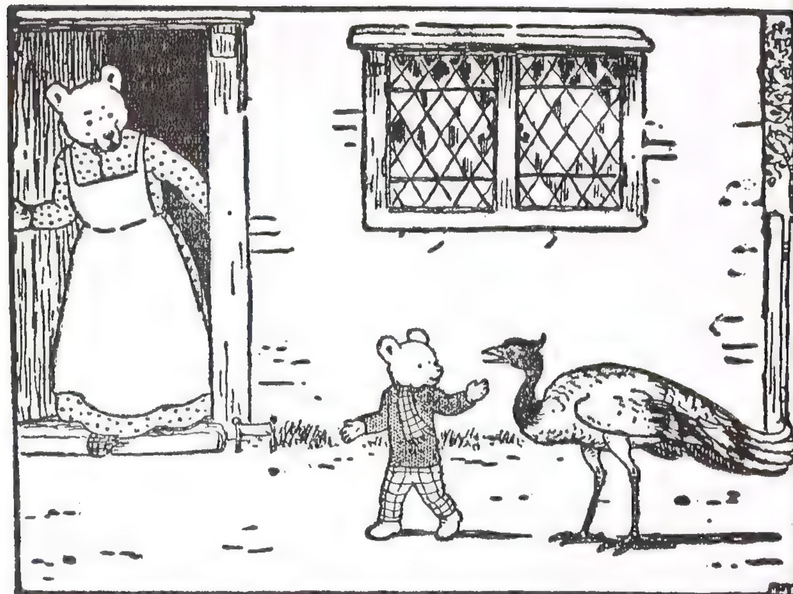
55. Zo snel als de wind rent het Gouden Paard, en hij zet Bruintje Beer en Willie Veer voor het huis van de tovenaar neer.
Willie gaat zitten op een tak van een boom en zegt: „Ik houd me zo stil als een muis. Klop jij nu maar aan de deur van het huis. Jij kunt me nog nodig hebben misschien, en ik zal zorgen, dat de tovenaar en de dwerg me niet zien."
Bruintje klopt aan de deur. Als de dwerg opendoet en ziet wat daar staat vertrouwt hij zijn eigen ogen niet: het is het Gouden Paard, dat hij daar ziet! Dan zegt Bruintje Beer: „Ik voldeed aan het bevel van uw heer. Hier is het Gouden Paard."
Ontevreden kijkt de dwerg hem aan: hij dacht, dat Bruintje nooit terug zou komen en nu ziet hij hem toch weer voor zich staan. Nu zal hij weer in de gunst komen van zijn heer, die kleine Bruintje Beer!

56. De tovenaar is zeer verheugd, als hij ziet wat Bruintje hem heeft gebracht, want ook hij had niet verwacht, dat het Bruintje gelukken zou het Gouden Paard te halen, en hij zegt: „Daarvoor zal ik je eens heerlijk onthalen."
Maar de lelijke dwerg, die niet wil, dat Bruintje weer door de tovenaar zal worden verwend, zegt meteen: „Hem is ook de schuilplaats van Willie Veer bekend; stuur hem daar heen."
De tovenaar zegt: „Dat is een goed idee. Ga maar gauw en breng Willie Veer voor me mee."
Maar daar klinkt opeens een hoge stem: „Neen, nu is het mooi geweest, tovenaar. Nu begeeft Bruintje zich voor u niet meer in gevaar."
Als een reusachtige vogel daalde Willie Veer op de grond, omdat hij het nu welletjes vond.
Hij zegt tot Bruintje Beer: „Klim op mijn rug, vlug, dan breng ik je veilig naar huis terug."

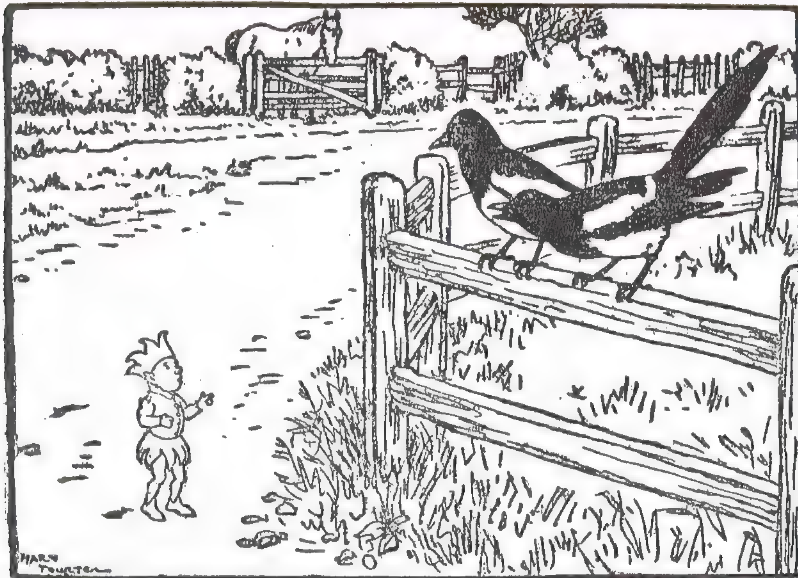

57. In een ommezien vliegt de grote vogel met Bruintje weg en alles ging zo gauw achter elkaar, dat ze verbouwereerd staan te kijken, de dwerg en de tovenaar. De vogel roept hun nog toe:
„Als jullie het soms niet weten, ik ben Willie Veer, ik beschermde en hielp Bruintje Beer en je ziet ons niet gemakkelijk weer!"
Wat zijn de dwerg en de tovenaar kwaad, als de vogel er zo opeens met Bruintje vandoor gaat.
Woedend roept de tovenaar: „Willie Veer, toch krijg ik jou wel weer, geloof dat maar!"

58. Heel vlug vliegt Willie met Bruintje op zijn rug en hij zet Bruintje voor zijn woning neer.
Moeder Beer, die binnen in het huisje zit, hoort stemmen voor het raam. Is dat Bruintje niet? Ze loopt naar buiten en is heel verbaasd, als ze haar zoontje ziet, in druk gesprek met een grote vogel net of dat zo hoort. Dus heeft ze toch goed gehoord.
„Bruintje," roept moeder Beer, „ben jij daar eindelijk weer? O, wat leefde ik weer in angst en vrezen, waar of je nu toch weer zou wezen."
Willie Veer, wiens taak is volbracht, nu hij Bruintje veilig heeft thuis gebracht, pikt Bruintje tot afscheid vriendelijk in zijn hand en zweeft dan omhoog, op weg naar het feeënland.
Hij wordt nagekeken door Bruintje en moeder Beer en Bruintje zegt: „Dat is mijn beste vriend, zo een vind ik zo gauw niet weer."

2. BRUINTJE BEER EN HET MANNETJE IN HET GROEN

1. Bruintje Beer had een kleine vriend, die altijd in het groen was gekleed. Hij was slechts twintig centimeter lang, maar hoewel hij zo klein was, was hij voor niets en niemand bang.
Maar op een dag was het ventje uit wandelen gegaan, heel ver van zijn huisje vandaan. En opeens wist hij niet meer waar hij was. In de verte zag hij niets dan het groene gras.
Daar ziet hij twee eksters zitten op een hek; ze babbelen samen en het klinkt: „kweterèk, kèkèk."
Het ventje gaat naar de vogels toe en vraagt beleefd:
„Weten jullie ook de weg naar Groenestein? Hoe vlug zou ik daar weer terug kunnen zijn?"
Geen van de vogels, die antwoord geeft; en voordat het ventje goed begrijpt wat er gebeurt, voelt hij, dat hij wordt meegesleurd en dat hij tussen de vogels de lucht in zweeft.

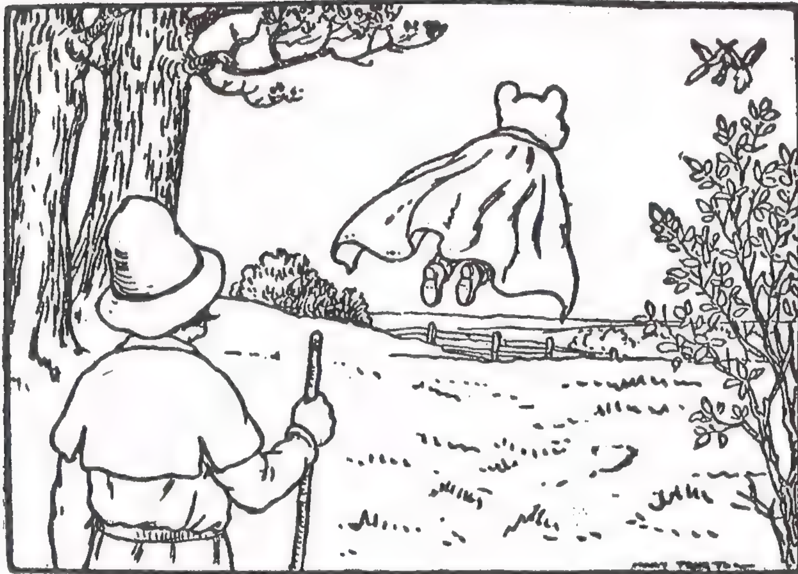
2. De eksters dragen het mannetje in het groen over grote weilanden heen. Nu is het ventje toch wel bang, want die onverwachte vlucht duurt hem veel te lang.
Hij begint te schreeuwen: „Zet me neer, zet me neer."
En dat schreeuwen hoort zijn vriendje Bruintje Beer, die voor zijn moeder hout moet rapen om de kachel aan te maken.
Bruintje kijkt naar boven, hij kan zijn ogen bijna niet geloven, ziet hij zijn kleine vriend tussen die twee vogels in zweven en het ventje schijnt er helemaal niet van gediend.

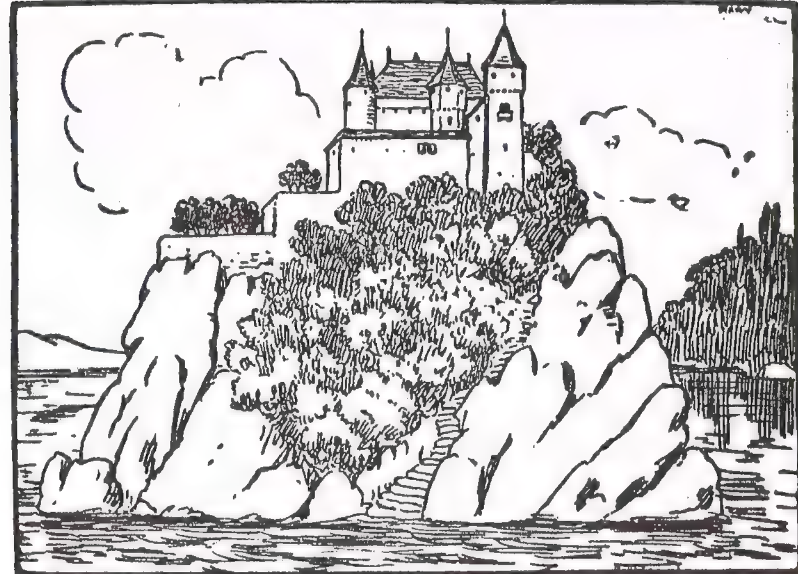

3. De eksters worden een beetje moe. Ze dalen, zetten het ventje even neer en kijken in het rond. Wat was het ventje blij toen hij zag, dat zijn vriendje Bruintje daar stond.
Hij wil naar hem toe en roept: „Bruintje Beer, red me toch, die vogels laten me niet gaan." Bruintje roept terug: „Ik zal je helpen!"
Maar dat staat de vogels niet aan.

4. Als de vogels zien dat Bruintje Beer het mannetje wil helpen, pakken ze hem weer in hun snavels vast en vliegen ze weg met hun lichte last.
„O," zegt Bruintje en hij slaakt een diepe zucht. „Kon ik ook maar zo hoog vliegen in de lucht."
„Bruintje, dat kan," klinkt opeens een stem. Bruintje kijkt op en ziet naast zich een man.
„Als ik je mijn tovermantel leen, en je doet die om, dan vlieg je overal heen, als een vogel zo vlug. Wanneer je je vriendje gered hebt, krijg ik de mantel wel weer van je terug."

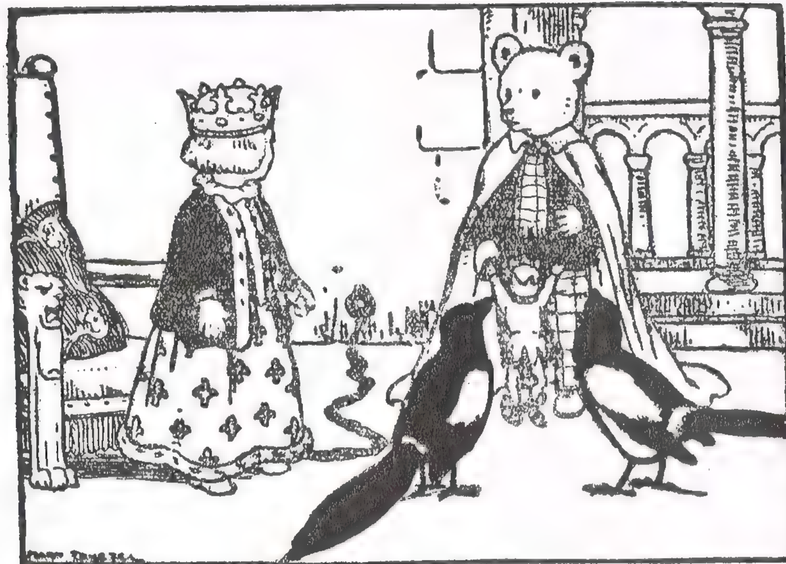

5. „Ziezo," zegt de vriendelijke man als hij Bruintje een wijde mantel heeft omgedaan, „nu ga je maar achter die vogels aan. Je hoeft voor niets en niemand bang te zijn, wanneer je die mantel draagt. Die beschermt je tegen alle gevaren en zal je voor ieder ongeluk bewaren." Zodra de mantel om Bruintje's schouder hangt, voelt Bruintje, dat hij opgetild wordt in de lucht en dat hij steeds hoger zweeft.
Hij vindt het heerlijk, dat hij nu weer zo'n avontuur beleeft.

6. De eksters vliegen voort en Bruintje vliegt achter hen aan, ze vliegen heel lang achtereen en Bruintje denkt:
„Waar vliegen ze toch heen? Zouden ze nooit meer dalen gaan?"
Eindelijk bereiken ze een kasteel, dat boven op de rotsen is gebouwd, daar is het, dat het eksterpaar eindelijk halt houdt. Dat is het einde van de reis.
„Wat prachtig is het hier," denkt Bruintje, „het lijkt wel een sprookjespaleis."
De eksters vliegen met het mannetje in het groen regelrecht naar een venster toe, dat openstaat, en Bruintje is benieuwd wat er nu gebeuren gaat.

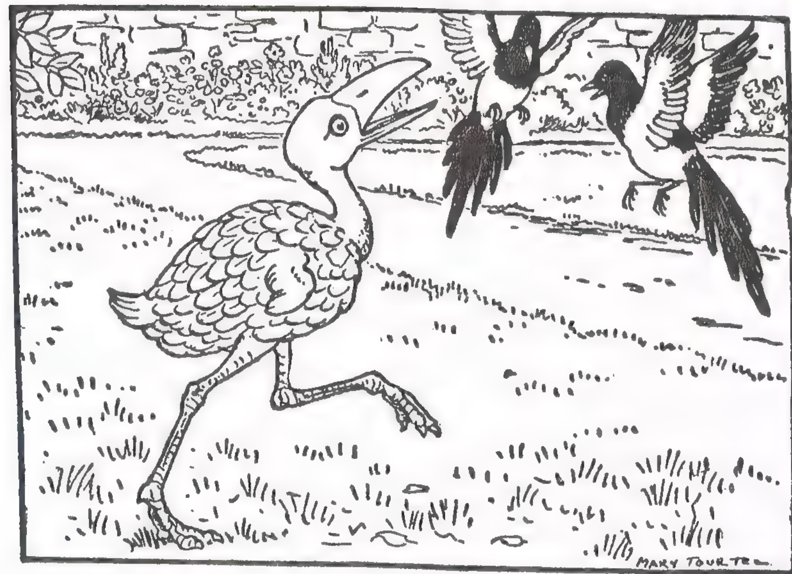

7. Als Bruintje ziet, dat de vogels naar binnen vliegen, gaat hij ze achterna. Hij blijft op het balkon staan en hoort ze zeggen: „Prinses, we hebben een speelmakkertje voor u meegebracht."
„O, dank jullie wel lieve eksters," zegt een meisjesstem heel zacht. „Ik ben blij dat ik nu iemand heb om mee te spelen. Want altijd hier zo alleen gevangen te zitten, begint mij te vervelen. Dag kleine vent, ik ben blij, dat jij er bent."

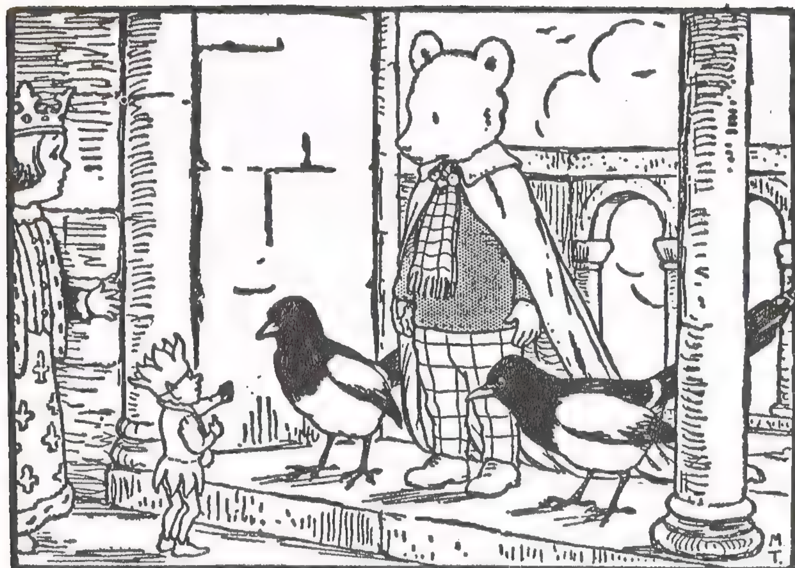
8. Bruintje loopt nu ook de kamer in en hij staat heel verbaasd te kijken, als hij een klein meisje daar ziet staan, met een prachtige jurk aan en met een gouden kroon op haar hoofd.
Het mannetje in het groen zegt: „O, gelukkig, daar is Bruintje Beer. Misschien helpt die ons wel weer."
„Ja," zegt Bruintje, „ik heb een tovermantel aan. Daarmee kunnen we samen ontvluchten gaan."
„Helaas, lieve Beer," zegt het meisje bedroefd, „ze hebben een ketting aan mijn been vastgemaakt met een slot en het andere einde van de ketting is in de muur vastgeschroefd."

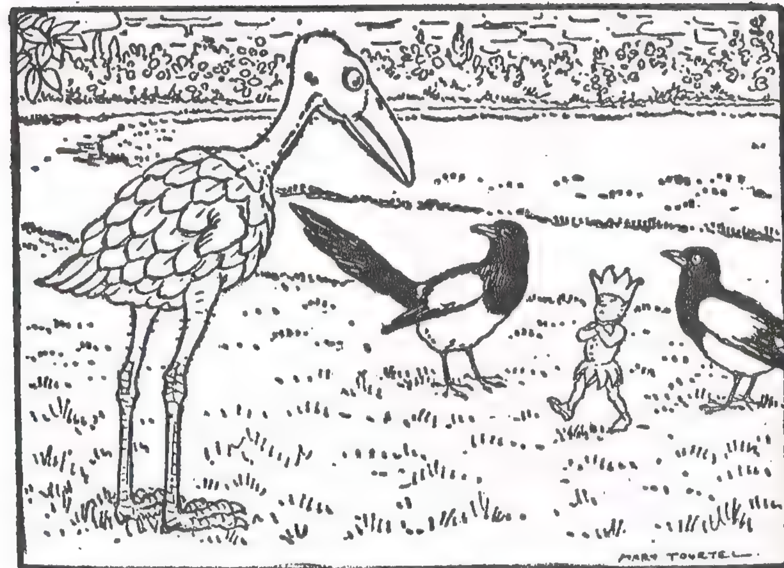

9. „Er is wel een sleutel die past op het slot, waarmee de ketting om haar been is gesloten," zeggen de eksters, die werkelijk lieve vogels zijn, alle twee, al namen ze het kleine mannetje mee.
„Dan zal ik die sleutel halen," zegt Bruintje vastbesloten.
„Volg ons Bruintje," zeggen de eksters, „maar denk er om, zo heel gemakkelijk gaat het niet."
„Dat denk ik ook," zegt Bruintje, als hij de bewaker van de sleutel ziet. Bruintje kijkt angstig over de rand van de torentrans, maar de vogels zeggen: „Probeer het maar, het is voor het Prinsesje de enige kans."

10. Daar beneden in de tuin, onder een grote boom, ziet Bruintje een reusachtige vogel, die loopt steeds heen en weer.
„Die bewaakt de Gouden Boom; kijk daar hangt de gouden peer en daarin zit de sleutel verborgen," vertellen de eksters aan Bruintje Beer. „Maar als jij nu naar beneden vliegt om die peer te halen, zullen wij wel voor die vogel zorgen. We lokken hem een eindje van de boom vandaan en jij pakt de peer als je ziet dat hij niet kijkt. Als hij dan ziet wat er is gebeurd, heb jij alweer veilig de trans hier bereikt." Zo gezegd zo gedaan. Ze vliegen naar beneden en kwetteren en schreeuwen: „Malle oude vogel, je kunt ons toch niet pakken. Zo vlug ben je niet meer."
Plagend vliegen ze vlak voor de grote vogel heen en weer.

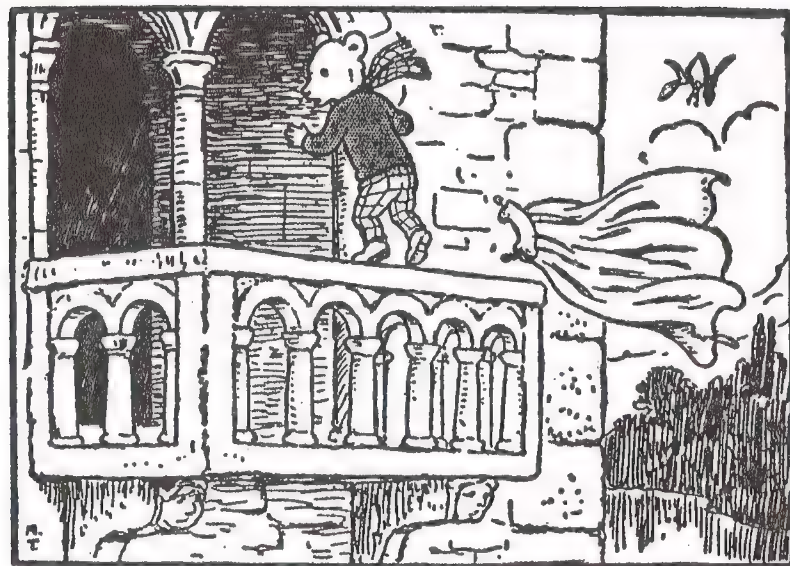

11. De grote vogel rent dadelijk naar de twee eksters toe die hem beginnen te plagen; maar dan opeens ziet hij, dat er iets vreemds op komt dagen. Hij ziet het zwevende Bruintje met zijn wijde mantel aan, die zijn hand uitstrekt en de peer wil plukken gaan.
De vogel begint te gillen en te schreeuwen, zó hard, dat Bruintje er bang van wordt. Bruintje gaat er weer vlug van door.
Hij denkt: „Ik laat die peer nog maar even hangen hoor."
Hij vliegt terug naar het balkon en de eksters alle twee, vliegen met hem mee.
Samen gaan ze dan overleggen, wat ze moeten doen. „Ik zal jullie wat zeggen," zegt het mannetje in het groen. „Draag mij naar beneden daar. Ik heb mijn plannetje al klaar. Ik beloof je Bruintje Beer, jij krijgt die peer."

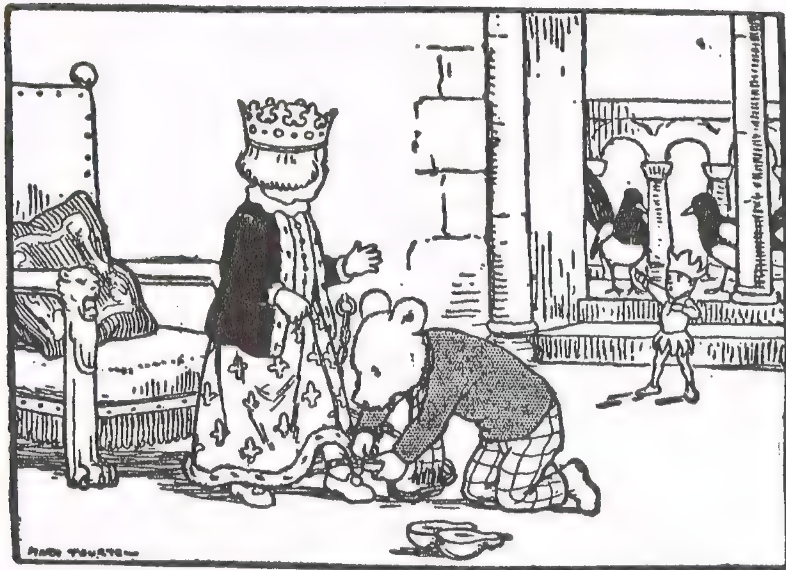
12. De eksters doen wat het mannetje vraagt. Ze zetten hem neer naast de vogel op het gras. Met gevouwen armen en in gezwinde pas loopt het mannetje onvervaard naar de grote vogel toe.
De vogel kijkt en kijkt en denkt: „Wat heb ik nu aan de hand. Wat is dat voor een kleine klant?" als hij het ventje ziet. Zo'n klein groen mensje zag hij nog van zijn leven niet!

13. Nu krijgt Bruintje een kans. Regelrecht vliegt hij naar de boom, plukt de gouden peer en weg vliegt hij meteen al weer.
Maar zo gemakkelijk gaat het niet. Als de grote vogel ziet, wat er gebeurt, heeft hij Bruintje's mantel zo stevig vast, dat deze scheurt. Bruintje weet zich los te rukken, zodat het de vogel niet kan lukken de peer en Bruintje te pakken te krijgen. Woedend is de vogel en hij begint weer te schreeuwen en te gillen: „O, hij heeft mijn peer weggenomen, maar hij zal mij niet ontkomen! Dat zou hij wel willen, maar ik ga hem zoeken in alle hoeken, in het Noorden en Zuiden, in het Oosten en het Westen, en ik zal hem vinden te lange leste!"

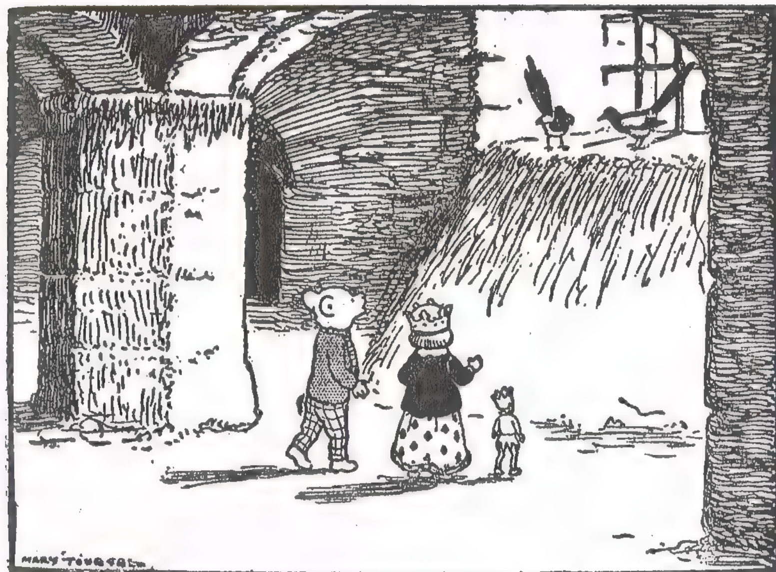
14. Bruintje vliegt regelrecht naar het kasteel terug, maar juist als hij het balkon bereikt en nog even naar beneden kijkt, ziet hij dat zijn mantel is losgegaan: langzaam zweeft die weg, van Bruintje vandaan, over de zee. En Bruintje nam hij niet mee.
„O," zegt Bruintje, „wat moet ik nu beginnen? Wat moeten we verzinnen? Hoe komen we hier nu vandaan? Als die vogel ons hier vindt, laat hij ons vast en zeker nooit weer gaan."

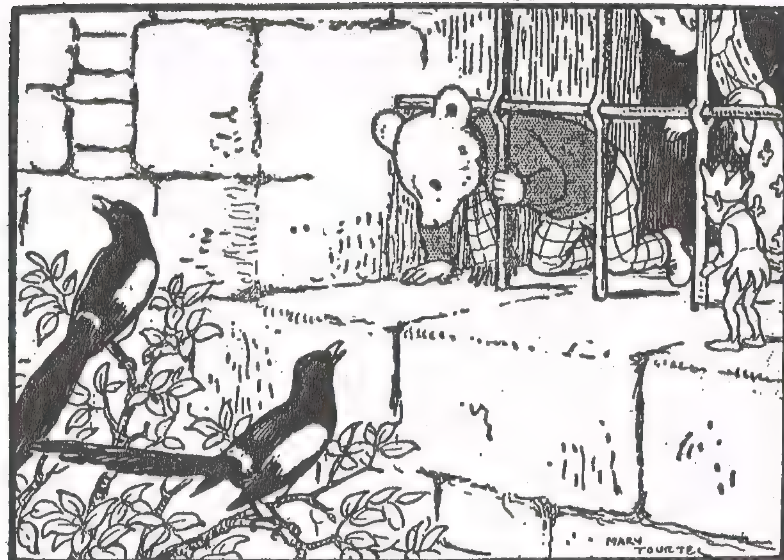

15. Bruintje snijdt de peer door; en ja hoor: de sleutel zit er in verborgen. Vlug maakt hij het slot open van de ketting om Prinsesje's been.
„Ziezo," zegt Bruintje, „daarvoor hebben we tenminste geen zorgen Prinses, je kunt weer lopen."
De eksters staan te kijken. O, die vogel komt ze achterna gevlogen.
„Vlug," roept het mannetje in het groen, „vlug, de vogel komt! Vlieg weg Bruintje, zo vlug je kunt."
„Maar ik heb mijn tovermantel niet meer, wat moet ik nu doen?" roept Bruintje Beer.

16. „Ik heb mijn mantel verloren, toen ik de peer ging halen en nu kan ik niet meer vliegen. Is er geen andere manier om te ontvluchten?"
Het mannetje staat angstig te kijken. Prinsesje begint te zuchten en de eksters roepen: „Maak toch voort! Lopen jullie naar die houten poort en maak die open. Wij wijzen jullie dan wel, hoe je verder moet lopen."

17. De poort gaat heel gemakkelijk open; de eksters vliegen vooruit en ze blijven staan voor een venster met tralies ervoor.
„Hier moeten jullie door," bevelen de eksters, „en vlug. Ben je daar doorheen, dan vinden jullie misschien je vrijheid terug. Bruintje Beer dat moet jij nu maar netjes opknappen, want het is de enige manier om te ontsnappen."

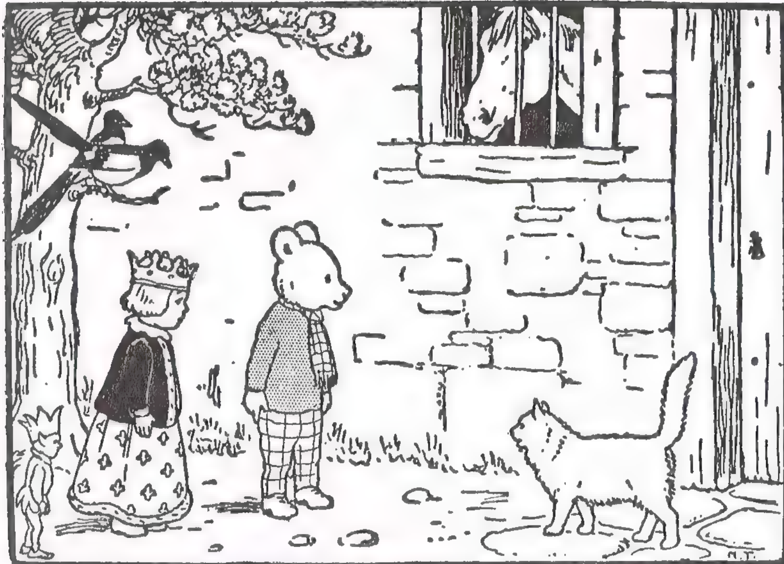
18. Ze klimmen naar het venster toe en Bruintje wringt zich door de tralies heen. Gelukkig is het venster niet heel hoog boven de grond. Ze springen naar beneden en Bruintje kijkt nieuwsgierig rond.
Maar de eksters roepen: „Kom, Prinses en Bruintje Beer. Volg ons maar weer."

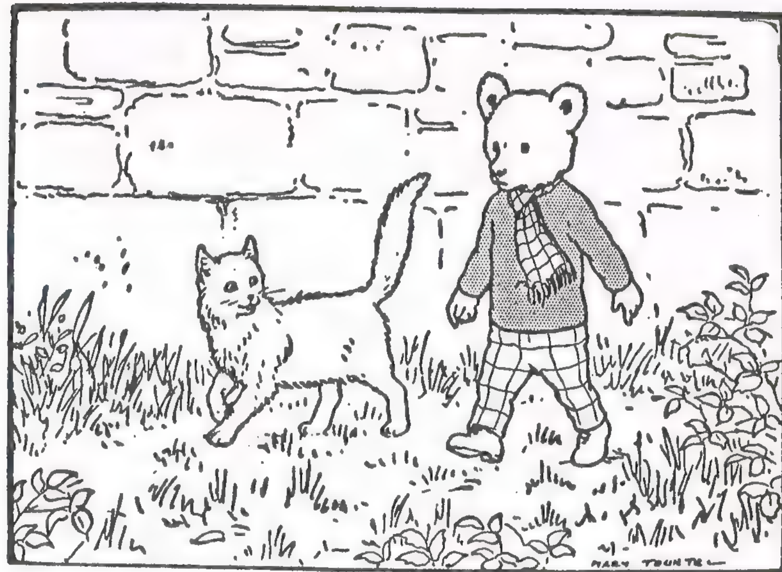

19. Ze lopen voort over een heel smal pad. De grote vogel, die ze nergens heeft kunnen vinden, is verder gevlogen.
Bruintje zegt: „We ontsnappen misschien toch nog!" en het Prinsesje kijkt in het rond met grote verbaasde ogen.
De eksters zeggen: „Ja, maar we moeten hier zo vlug mogelijk vandaan."
„Dat is goed en wel," zegt Bruintje, „als jullie me maar zeggen, hoe dat moet gaan, want mijn tovermantel ben ik kwijt. Ik verzeker je, dat dat me spijt."
„Houd maar moed," troosten de eksters, „we beloven je, alles gaat wel goed."

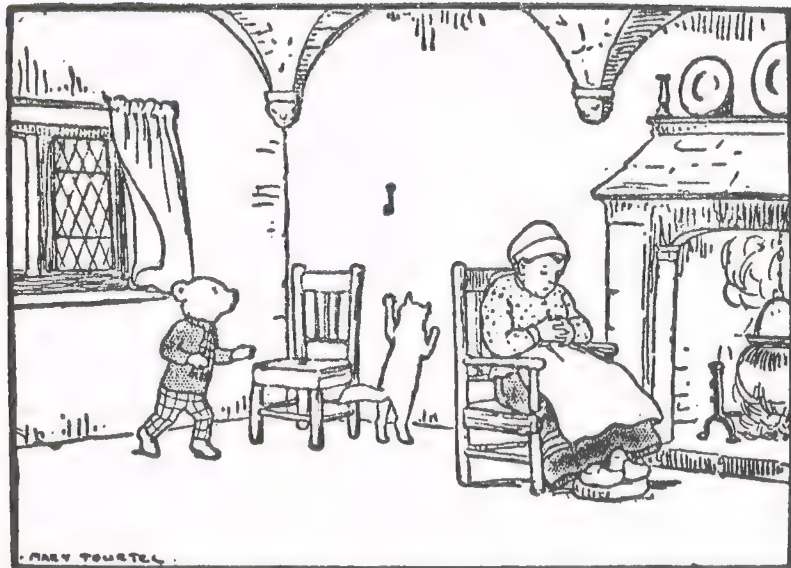
20. Ze lopen verder tot ze een stal bereiken. Daar horen ze hinneken van een paard. Ze zien, dat het dier door het getraliede venster staat te kijken en ze horen hem zeggen: „O, was ik maar vrij! Dan was het leven tenminste weer de moeite waard. Mijn meester een dappere ridder, werd door de grote vogel verslagen. Toen hebben ze mij hier opgesloten. Eenzaam slijt ik hier in die donkere stal mijn dagen."

21. Het paard vertelt aan de Prinses en Bruintje Beer: „Een vogel brengt me altijd eten. Iedere dag keert die hier weer. Met een grote sleutel opent hij de deur van mijn stal. Als jullie die sleutel kunnen vinden, weet ik zeker dat ik met jullie ontsnappen zal."
Juist dan komt er een prachtige witte poes aangelopen. Die zegt: „Miauw. Ik heb alles gehoord. Volg me gauw. Ik zal je laten zien Bruintje waar die sleutel hangt. Dan pak je die misschien. Maak maar gauw voort."

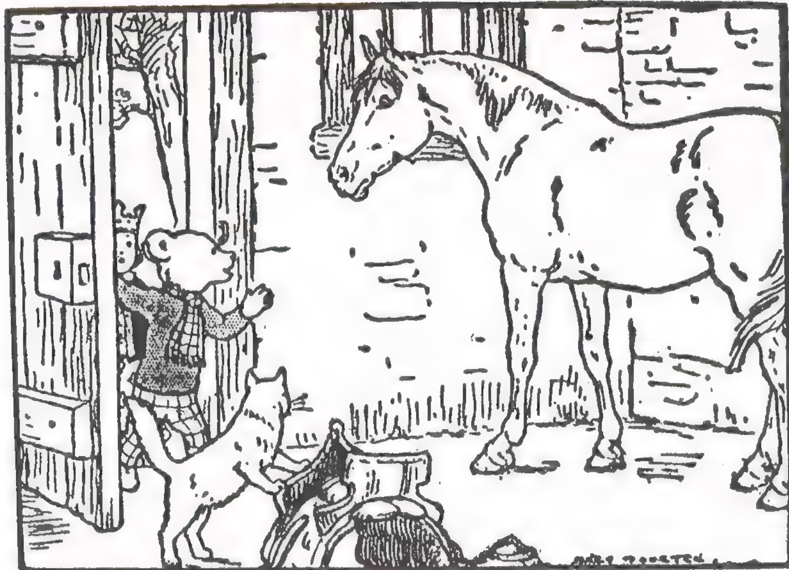
22. Bruintje gaat natuurlijk dadelijk mee met de witte kat. Die zegt: „We lopen door een geheime gang, dus wees maar niet bang Bruintje dat de vogel je ziet. En ik beloof je dat: ik zal alles doen om jullie te helpen ontvluchten van hier. Als ik die nare, grote vogel een poets kan bakken, dan doet me dat altijd plezier."

23. Ze komen aan de achterkant van het kasteel en ze blijven voor de keukendeur staan. Heel zachtjes heeft Bruintje Beer toen de deur opengedaan. De oude keukenmeid, die in een stoel zit te slapen, heeft er niets van gehoord, want ze slaapt lekker voort. Ook hoort ze er niets van, dat Bruintje, die de sleutel ziet hangen aan de muur, op een stoel klimt en de sleutel van de spijker licht. Ze dut lekker door, de oude vrouw met het vriendelijke gezicht en poes zegt: „Miauw, dat is al weer gedaan, laten we nu maar gauw hier vandaan gaan."

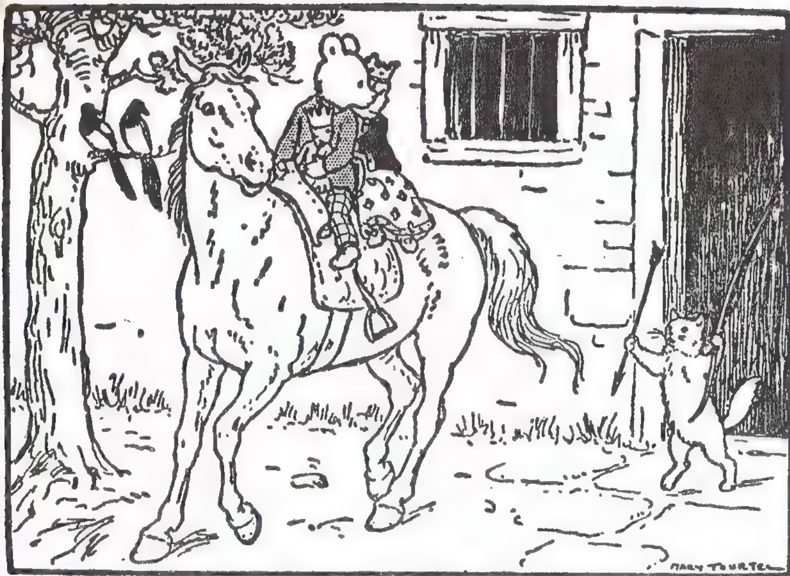
24. Ze sluipen zacht de keuken uit; de vrouw in de stoel wordt niet wakker.
„Ziezo," zegt poes tevreden, als ze weer buiten staan. „Bruintje, dat heb je netjes gedaan. Nu gaan we het paard vlug bevrijden, die stakker." Vlug loopt Bruintje met poes terug naar de stal. Hij houdt de sleutel omhoog en roept het Prinsesje toe: „Ik heb hem al!"
„Maak nu gauw de deur open," zegt de Prinses, „dan kan het paard dadelijk met ons weg gaan lopen."

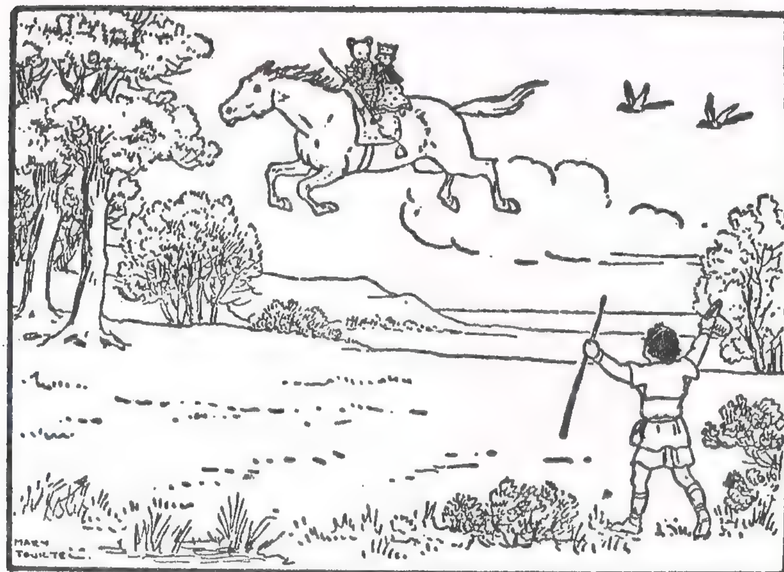
25. Bruintje steekt de sleutel in het slot en in een wip heeft hij de deur opengemaakt. Het paard hinnikt van vreugde als hij het troepje ziet binnenkomen.
Poes commandeert en zegt: „Bruintje, nu vlug dit zadel opgenomen en op de rug van het paard gelegd. Want met dit zadel op zijn rug, kan het paard vliegen door de lucht. Dan zijn jullie gauw weer veilig in jullie eigen land terug."

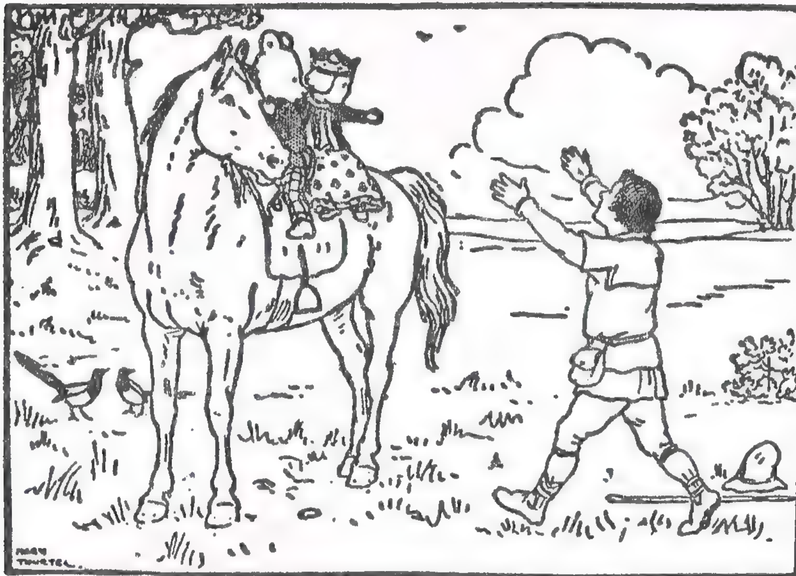
26. O, wat is het zadel zwaar! Maar na een poosje speelt Bruintje het toch klaar het paard te zadelen.
Vlug klimmen ze nu op de paarderug, alle drie.
Poes opent de deur van de stal en het paard stapt naar buiten.
Het dier is er zeker van dat hij het drietal redden kan.
De Prinses, het mannetje in het groen, en Bruintje Beer, brengt hij veilig in hun huizen weer.
Op een tak zitten de twee eksters naast elkaar; zij zullen de vluchtelingen begeleiden, dat trouwe vogelpaar.

27. „Wacht even," roept de Poes ze na, „ik zal je wat moois meegeven, waar je misschien nog plezier van zult beleven! Deze pijl en boog vond ik in de stal: het is een toverpijl, die altijd treffen zal, als je die afschiet om een vijand te verslaan. Als de vogel je achterna mocht komen, Bruintje Beer, dan schiet je die pijl af en ik verzeker je, dan hindert die vogel je niet meer."

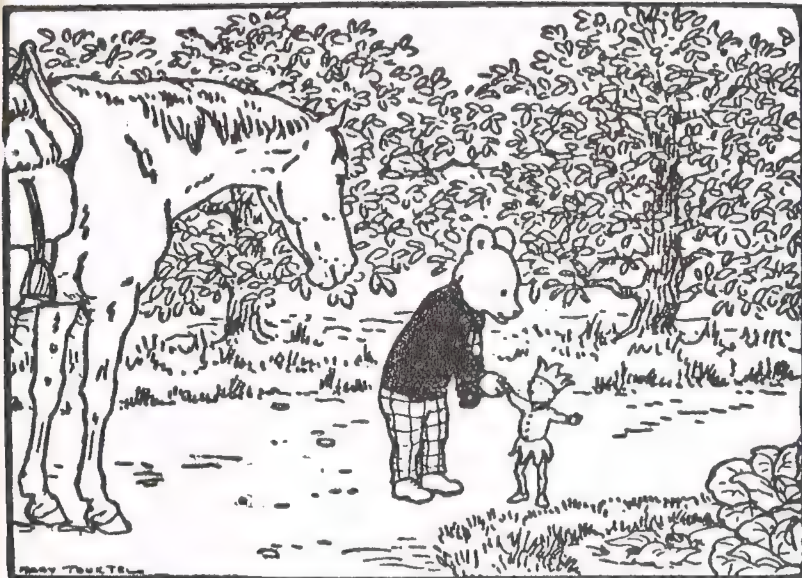
28. Vlug vliegt het paard met Bruintje Beer, het mannetje in het groen, en de Prinses voort. „Vlugger, vlugger!" roepen de eksters, als een luid vleugelgeklap in de lucht wordt gehoord. „De vogel komt ons achterna! O, daar is hij al! Er is nu niets meer aan te doen!"
„Zo, wacht eens even," zegt Bruintje, „die witte kat heeft mij immers een toverpijl en boog gegeven. Die komt nu van pas!"
Hij neemt de pijl en schiet die ras af naar de vogel, die al heel dichtbij is gekomen . . . .
Angstig kijken allen toe . . . . tot ze vol verbazing zien hoe de grote vogel, die als een geweldige vliegmachien aan de lucht verscheen, plotseling als bij toverslag verdween . . . .
„Ziezo," zegt Bruintje Beer, „die plaagt ons tenminste niet meer." Voort vliegen ze, tot ze land bereiken.
Dan ziet Bruintje, dat daar beneden een man naar ze staat te kijken . . . . die roept ze iets toe . . . .
„Wacht eens even, daar staat de man, die mij zijn tovermantel gaf. Ik moet hem antwoord geven."
De Prinses kijkt en roept dan blij: „O, die man is een goede vriend van mij."

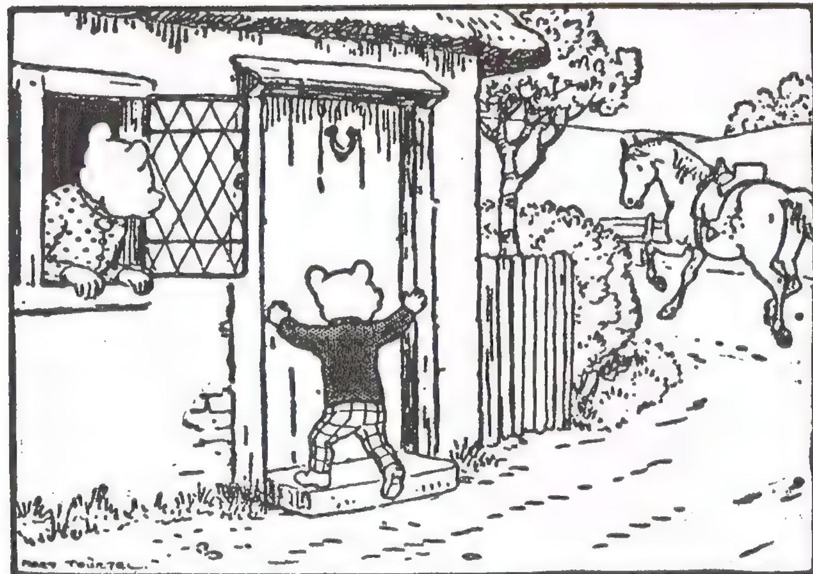

29. Het paard zweeft naar beneden en staat binnen enige ogenblikken veilig op de grond. Een kreet van vreugde klonk uit Prinsesje's mond, toen ze haar goede vriend weer vond.
„O, Prinsesje," zegt de goede man en de tranen staan hem in de ogen, „ben je daar nu veilig weer? Werd je gered door Bruintje Beer? De koning en de koningin treuren nog altijd zeer: ze dachten dat je nooit terug zou komen. Want velen zijn er al op uitgetrokken om je terug te halen, om je te redden uit de macht van de grote vogel, maar geen enkele keerde hier weer. Toen gaf ik de tovermantel aan Bruintje Beer; ik hoopte zo, dat die je redden zou. Kom mee Prinses, ik breng je naar je ouders, gauw!"

30. De Prinses vertelt dan van haar vrienden: Bruintje Beer, het mannetje in het groen en het vogelpaar, en hoe die en het paar haar allen te zamen gered hadden uit het gevaar.
Dan zegt ze tot het witte paard: „Breng Bruintje naar zijn ouders terug en het mannetje in het groen naar de tuin, waar hij woont. Ik zal zorgen dat beiden goed worden beloond."
Het paard vliegt weg met het tweetal op zijn rug en het Prinsesje roept hem na: „Keer zo vlug mogelijk terug."

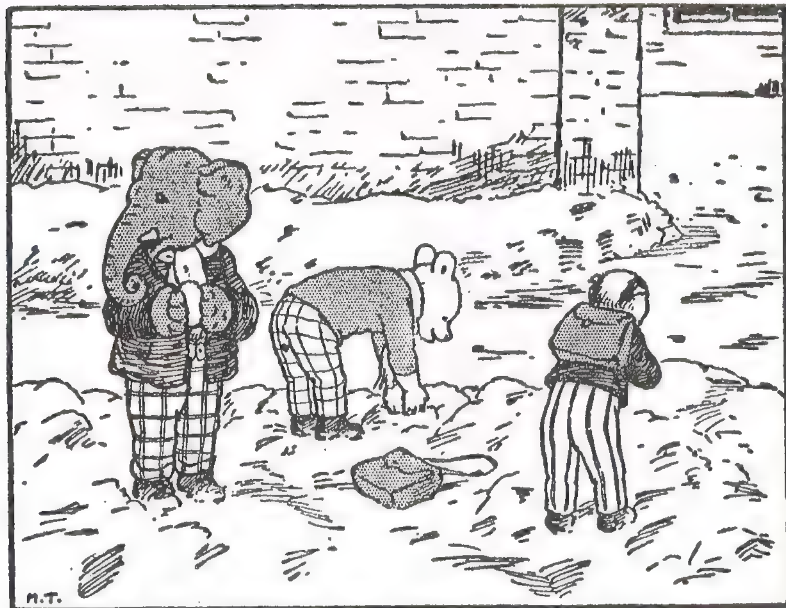
31. Het paard vliegt dan vlug met Bruintje Beer en het mannetje in het groen op zijn rug, naar de grote tuin, waar bloemen bloeien en het bijtje zoemt en die het mannetje zijn woonplaats noemt.
Het mannetje is zo blij, dat hij weer veilig is aangeland.
Bruintje geeft hem tot afscheid de hand en zegt: „Tot ziens, mannetje in het groen, ik denk dat je voor het eerst wel geen stap buiten deze tuin zult doen."
„Daarin heb je gelijk," zegt het mannetje, „ik ging hier niet vandaan, zelfs als de koning het me vroeg. Ik heb vooreerst van het reizen genoeg."

32. Dan brengt het paard Bruintje Beer naar het huisje van zijn ouders weer.
Zijn moeder hoort hem komen. Ze gaat voor het venster staan en vraagt: „Zo, Bruintje, rakker, waar kom je nu weer vandaan?"
Bruintje zegt: „Dat zal ik je zeggen, moes, maar eerst moet ik het paard een klontje geven. Zeg lief paard, wacht je even?"
Maar het paard zegt: „Neen, Bruintje, ik kan hier geen ogenblik blijven staan, want Prinsesje heeft me bevolen, onmiddellijk weer terug te gaan."
„Vaarwel dan, lief paard," roept Bruintje Beer, als hij het paard weg ziet snellen. Dan gaat hij het huisje binnen om zijn ouders alles te vertellen.

3. BRUINTJE BEER OP SCHOOL

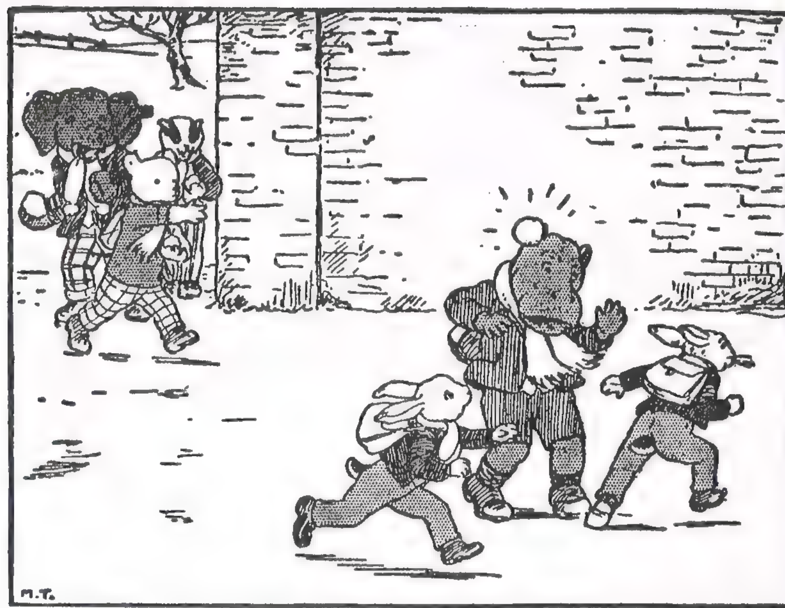
1. Na de kerstvakantie, toen Bruintje weer naar school moest gaan, kwamen Freddie Snuit en Wimpie Das hem halen.
Ze bleven netjes voor de deur van Bruintje's huisje staan, terwijl Bruintje alles in zijn schooltas pakte: potlood, pen en boeken. Gelukkig duurt het wachten niet lang, want Bruintje heeft alles klaar gelegd en hij hoeft nu niets te zoeken.

2. Het is een lange weg naar school, maar de vriendjes kan dat niets schelen. Ze hebben heel wat te bepraten en wanneer ze dicht bij school komen, gaan ze in de sneeuw wat spelen. Ze gaan een stapel sneeuwballen maken, om hun vriendjes bij een sneeuwgevecht te raken.

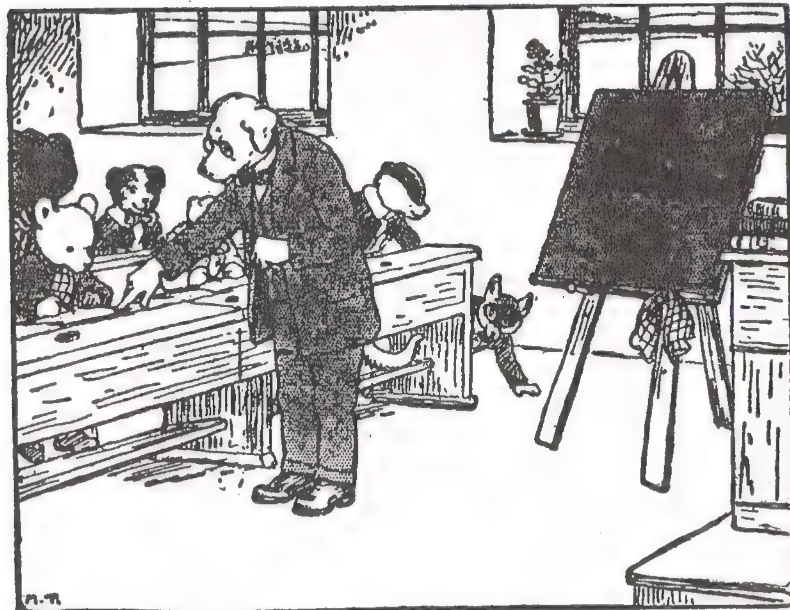
3. Zodra ze op het schoolplein komen, zien ze Huibert Nijlpaard staan; hij plaagt de tweeling Ko en Nijn, die geweldig bang voor dikke Huibert zijn.
Huibert plaagt graag en hij plaagt iedereen, tenminste als hij weet, dat ze niet sterk zijn. Kijk, daar pakt hij Ko zijn arm, Ko begint te gillen, die lelijkerd doet hem zeker pijn.
Bruintje, die dat ziet, zegt: „Wacht eens even, jongens, dat gaat zo maar niet. We zullen hem aan het schrikken maken, door hem met een sneeuwbal onverwachts te raken."

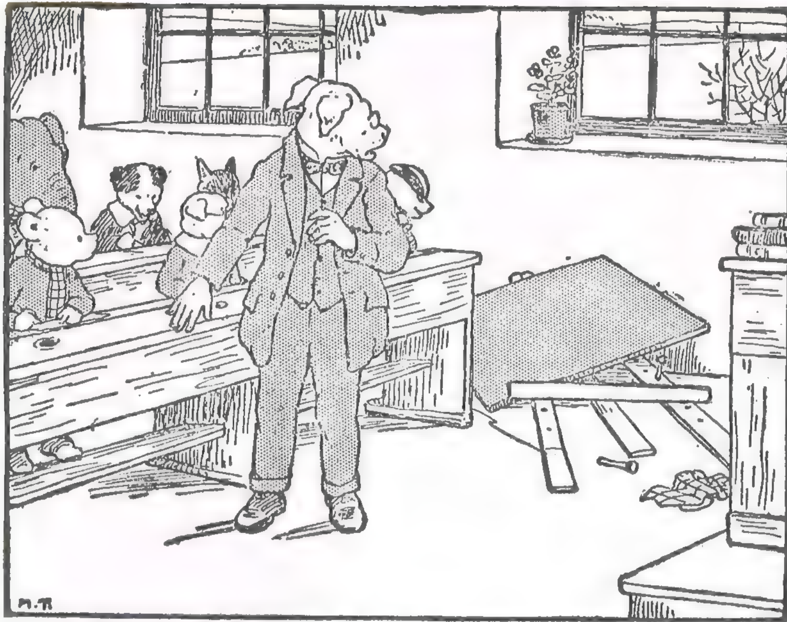
4. De sneeuwbal raakt precies Huibert's dik, groot oor en die dikkerd weet niet wat er opeens gebeurt. Hij laat Kootje los, geeft een schreeuw en de vriendjes bombarderen hem met de zachte sneeuw.
De tweeling voelen zich nu weer vrij. Ze hollen weg en ze zijn heel blij, maar ze weten niet, dat Bruintje, Fred en Wimpie Das, hun vriendjes uit de klas, die dikzak op zijn kop hebben gegeven. Ze gaan naar het plein en spelen daar nog rustig even.

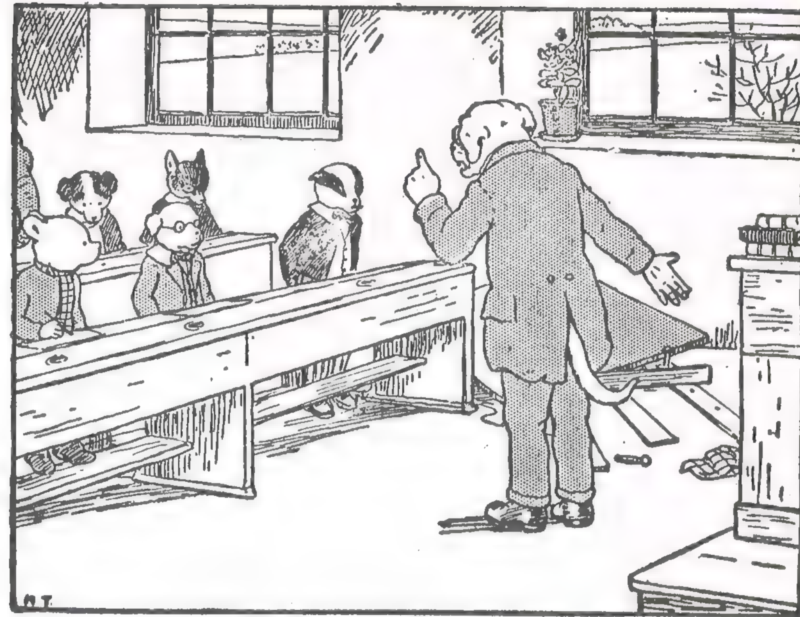
5. Daar luidt de bel: de school gaat aan. Rustig is het gehele troepje naar binnen gegaan. Maar Freddie houdt Huibert in de gaten, als die met zijn vriendjes loopt te praten. Want Huibert kijkt heel boos en hij vertelt alles wat er is gebeurd aan Wallie Wolf en Vosje Loos.
Freddie Snuit weet het wel: dat troepje is niet te vertrouwen, maar als ze iets lelijks doen, dan zal het ze berouwen.

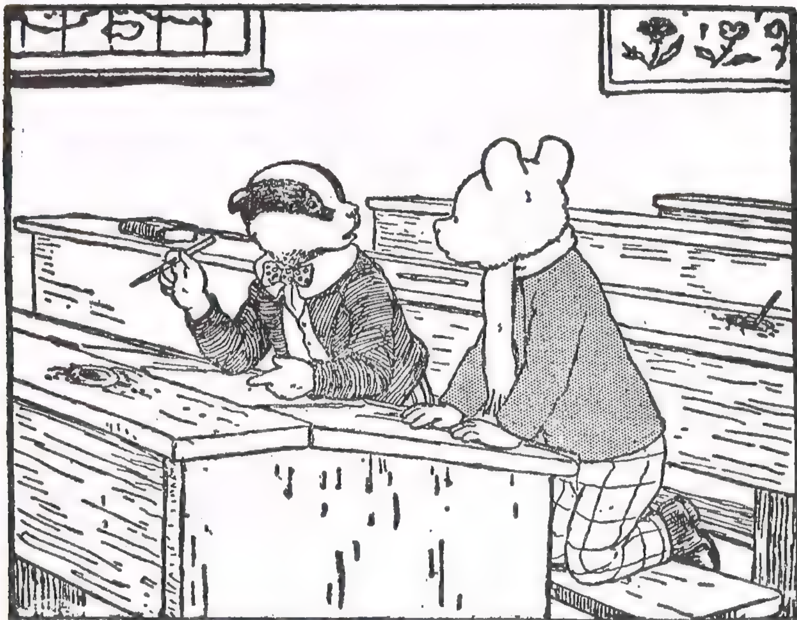
6. Toen de leerlingen netjes zaten in de klas, zagen ze dat er een nieuwe onderwijzer gekomen was. Het was zo'n vriendelijke man, dat Vosje dacht: „Dat is er een, waarbij ik wel een beetje te keer gaan kan."
Als de onderwijzer dan bij Bruintje staat en hem vertelt, dat hij een som verkeerd heeft opgeteld, kruipt Vosje uit de bank. Hij bindt een touwtje aan de poot van de ezel, waarop het schoolbord staat, waarna hij vlug weer naar zijn plaats toegaat.

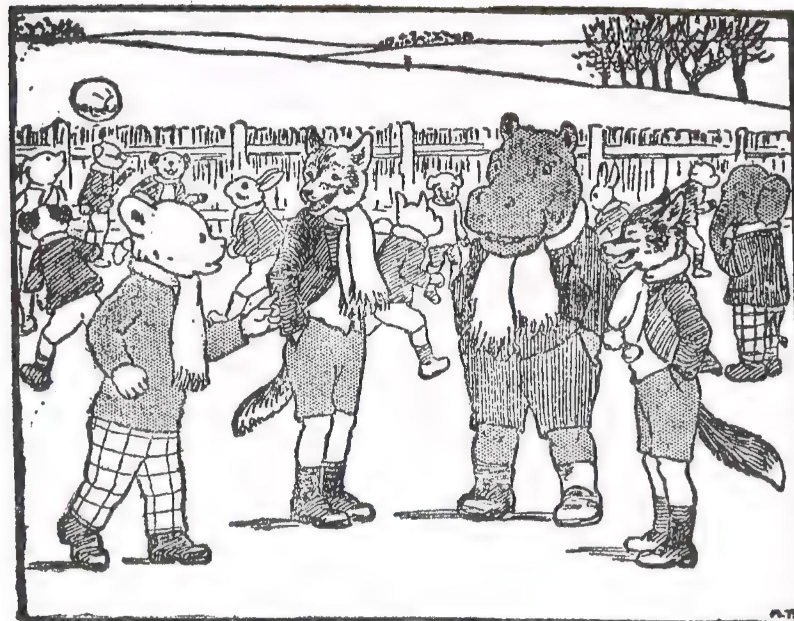
7. Als Vosje Loos in de bank zit, trekt hij aan het touwtje . . . Pang! Met een harde slag valt de ezel met het bord op de grond. Verschrikt kijkt de onderwijzer in het rond.
Als hij ziet wat er is gebeurd, begrijpt hij heel goed, dat een van de kinderen dat gedaan hebben moet.
Eén voor één kijkt hij zijn leerlingen aan om te zien wiè of het heeft gedaan . . . . Daar ziet hij een glimlach op de snuit van Wimpie Das. Het einde van het touwtje heeft Vosje Loos naast de onschuldige Wim neergegooid en daardoor dacht de onderwijzer dat diè de schuldige was.

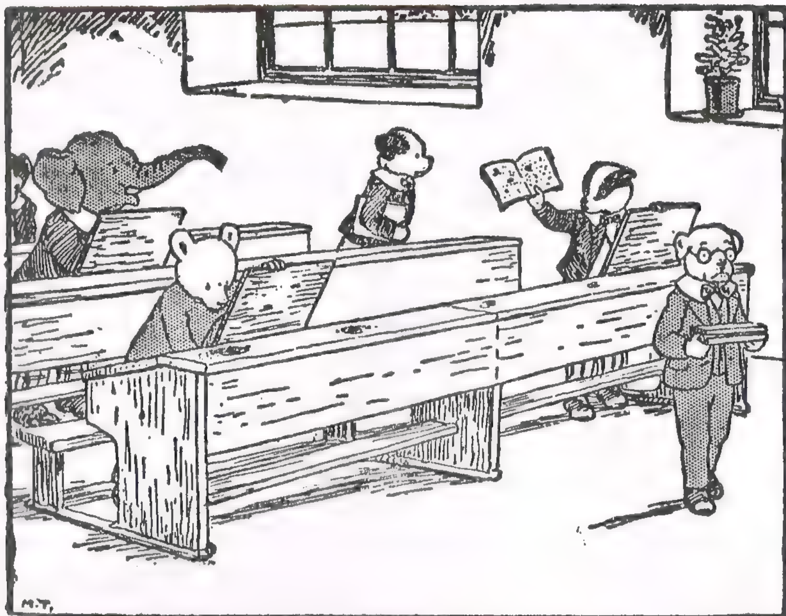
8. De onderwijzer wordt heel kwaad en zegt met boze stem: „Zó, dacht je dat het hier zo maar gaat, omdat ik vandaag voor het eerst hier ben? Neen, Wim Das, dat zal niet gaan, jij kent mij nog niet goed, anders zou je weten, dat er in mijn klas altijd orde heersen moet. Voor straf blijf jij hier in de klas als de andere spelen gaan, Wim Das.

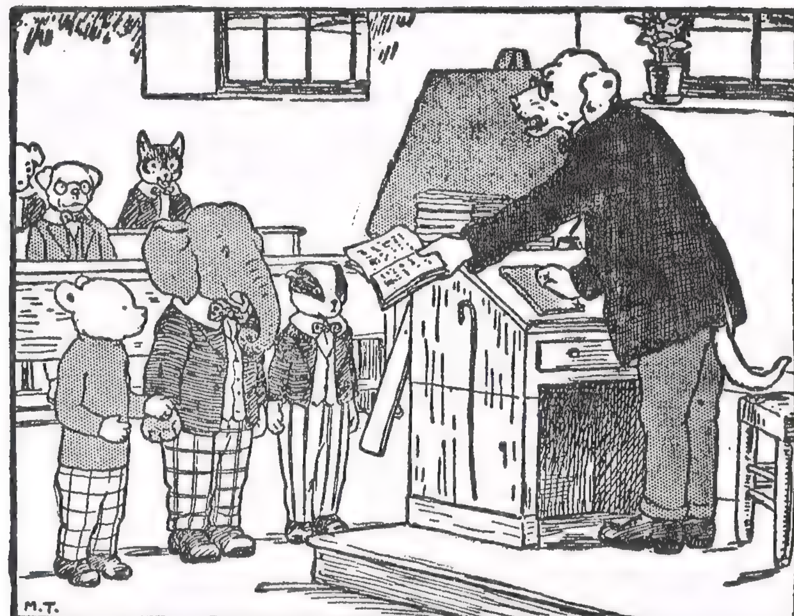
9. „Wat gebeurde er eigenlijk, Wim?" vraagt Bruintje Beer, toen allen naar buiten waren gegaan.
„Och, Vosje Loos heeft een touwtje om het bord gedaan, toen trok hij er aan, maar gooide het touwtje bij mij neer. Je weet wel, tegen Vosje kan ik toch niet op, daarom zei ik het maar niet aan mijnheer."
Maar Bruintje zegt heel boos: „Een schande is het, dat jij straf oploopt voor hetgeen hij deed, die nare Vosje Loos!"
„Maar ik zal het hem betaald zetten!" Meteen loopt Bruintje Beer naar buiten waar Vosje Loos speelt met zijn kornuiten.

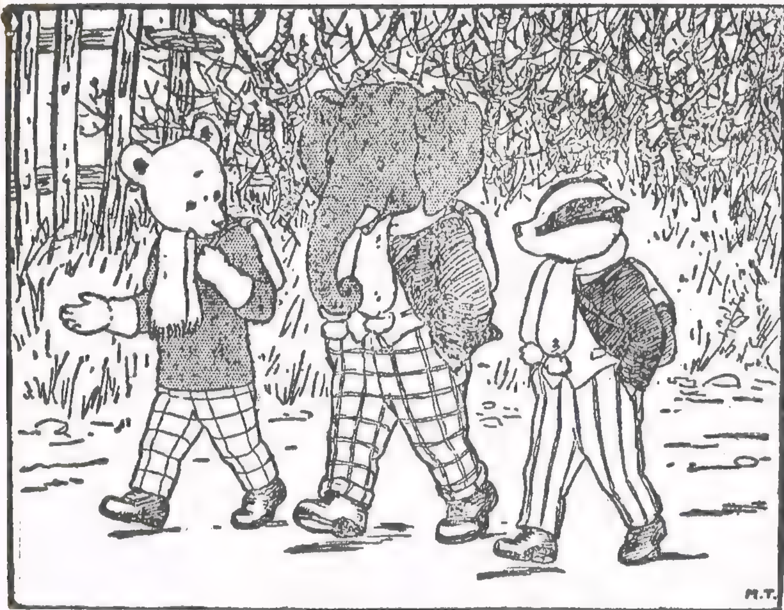
10. Op het speelterrein gekomen, ziet Bruintje, dat het drietal Wallie Wolf, Huibert Nijlpaard en Vosje Loos samen staan te praten.
Bruintje gaat naar het troepje toe en zegt: „Dat zeg ik jullie, ik zal het er niet bij laten. Vosje Loos, een lafaard ben je. Het kan me niets schelen al wordt je boos! Ba! Om stiekum lelijke grappen te verkopen en dan een ander er in te laten lopen. Dat is laf!"
Het drietal antwoord niet maar kijkt Bruintje spottend aan.
Het kan ze helemaal niets schelen wat Bruintje zegt. Daar gaat de bel en lachend gaat het stel de school weer binnen, zonder verder aandacht aan Bruintje te schenken. Bruintje begrijpt, dat hij om ze te straffen, iets anders moet bedenken.

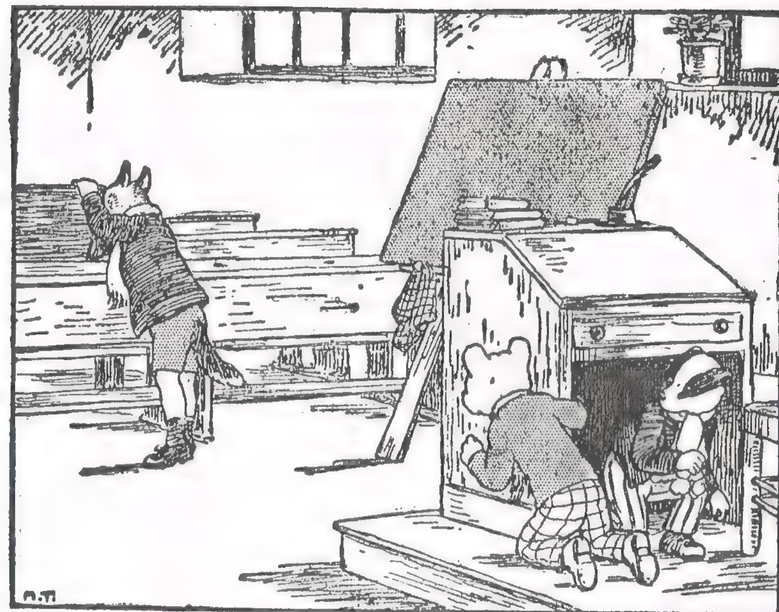
11. Enige dagen later moesten de leerlingen uit de klas van Bruintje Beer de schriften geven aan mijnheer. Maar Wim kijkt opeens heel verschrikt, als hij zijn schrift openmaakt.
„O," roept hij, „mijn boeken zitten vol met inkt! Hoe zou dat komen?" Bruintje denkt: „Wat is er nu weer aan de hand?" Vlug heeft hij een kijkje in zijn lessenaar genomen. Ja, hoor, bij hem is het ook al mis, want hij ziet dat alles met inkt beklad is.
Hij roept: „Mijn boeken zitten ook vol. Dat heeft iemand met opzet gedaan."
„O," roept Fred Snuit, „bij mij is het ook zo gegaan. Al mijn werk is bedorven. En ik had nog wel zo mijn best er opgedaan." Verschrikt kijken de vriendjes elkaar aan .... Ze kunnen wel raden, wie dàt nu weer heeft gedaan.

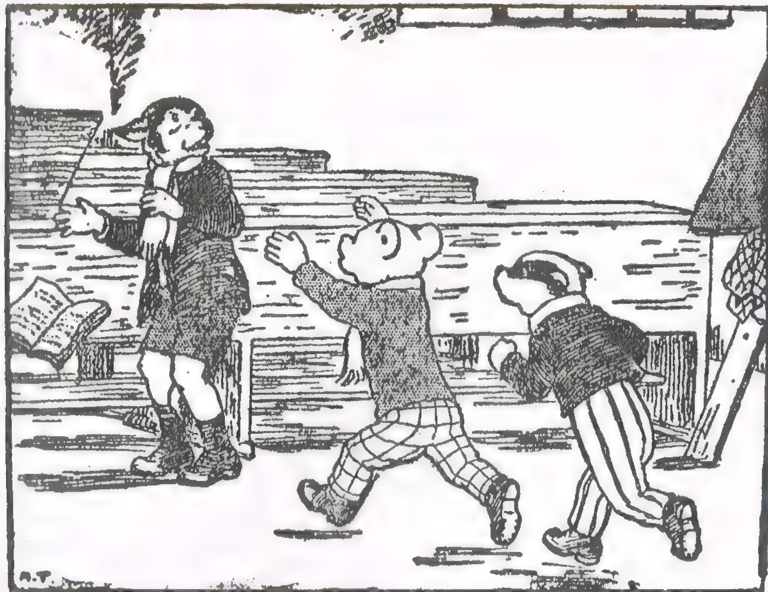
12. De nieuwe onderwijzer kent de jongens nog niet en hij is woedend, als hij dat slordige werk ziet. Ze krijgen een standje, Wim, Fred en Bruintje Beer, en hij zegt: „Zoiets gebeurt nooit weer! Ik leer jullie dat slordige werken wel af. Na vieren blijven jullie alle drie voor straf."

13. Fred, Wim en Bruintje lopen samen van school naar huis en Bruintje zegt: „Zo gaat dat niet langer meer. We moeten te weten komen wie ons die poets heeft gebakken. Als het zo doorgaat, zullen we voor het overgangsexamen nog zakken en buiten onze schuld. Langer heb ik geen geduld."
Fred en Wim geven Bruintje gelijk. Ze spreken dus af de volgende morgen heel vroeg naar school te gaan. Ze zullen in de klas in een verborgen hoekje zitten gaan en dan wachten wat ze zullen zien. Zo pakken ze de schuldige misschien.

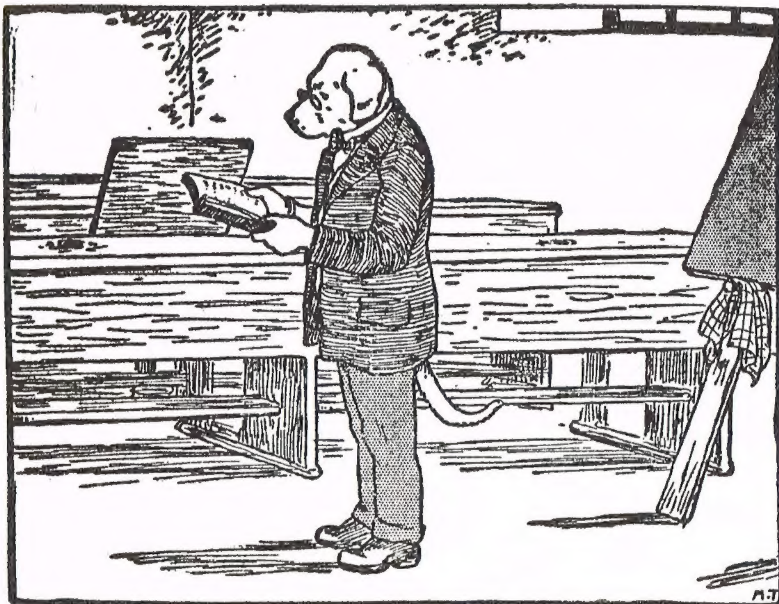
14. Heel vroeg de volgende morgen zijn ze al in de klas.
Fred was heel teleurgesteld, omdat er voor hem geen schuilplaats was. Hij is veel te groot en veel te dik! Neen, hij is niets in zijn schik. Maar Bruintje weet er wel wat op. Hij zegt: „Ga jij maar kalm buiten staan. Als er iets gebeurt zullen wij wel schreeuwen gaan, dan kan je binnenkomen en door ons drieën wordt de ondeugd dan onder handen genomen."
Bruintje en Wim verbergen zich achter de lessenaar van mijnheer. Rustig wachten ze daar.
Het duurt niet lang of ze horen zachte stappen in de gang .... Er komt iemand binnen in de klas .... Toen ze voorzichtig om een hoekje keken, zagen ze dat het Wallie Wolf was.
Hij rommelde in Bruintje's lessenaar .... en Bruintje en Wim dachten: „Wat doet hij daar?"

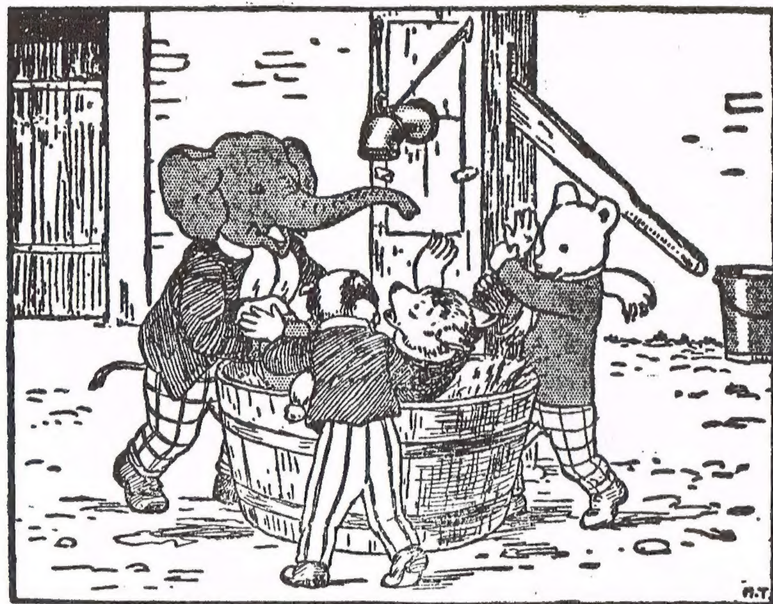
15. Toen kwamen Bruin en Wim uit hun schuilplaats naar voren en ze schreeuwden zo hard, dat Fred het buiten wel moest horen.
„Zo, zo, dat zien we nu eens, Wallie Wolf! We dachten wel, dat één van jullie het had gedaan. Wou je weer ons werk bederven gaan?"
Wallie schrikt en staat met open mond. Angstig kijkt hij in het rond, laat het boek vallen op de grond en rent weg zo hard hij lopen kan.
Bruintje zegt: „Wat zeg je dààr nu van?"

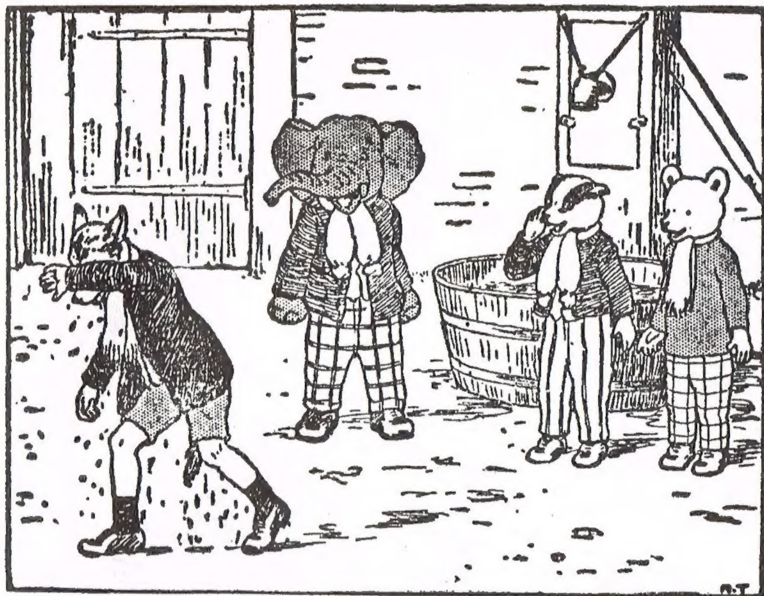
16. Maar zo gemakkelijk zal Wallie Wolf zijn straf niet ontgaan, want Freddie, die het geschreeuw hoort, komt er juist aan, als Wallie de deur uit wil lopen. Wallie schrikt terug, als hij de grote, sterke Freddie ziet; daardoor kunnen Bruintje en Wim hem pakken. Ontsnappen kan hij nu niet.
„Help, help! Laat me gaan!" schreeuwt Wallie, „ik heb heus nog niets aan je schrift gedaan, Bruintje Beer."
Maar het drietal houdt hem stevig vast en Bruintje zegt: „Maar dan doe je het een volgende keer!"
Ze duwen Wallie de klas uit. „We zullen je mores leren," zegt Freddie Snuit.

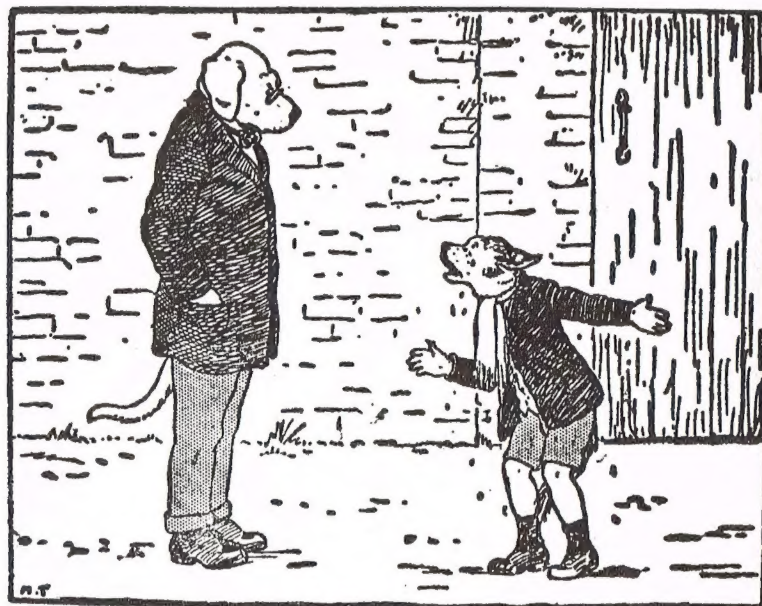
17. De onderwijzer hoorde het spektakel in de vierde klas.
Vlug ging hij kijken, wat daar nu weer te doen was. Het lokaal is leeg, er is niemand te zien, maar buiten hoort hij schreeuwen: „Ik heb niets gedaan. Dat hebben jullie toch gezien!"
De onderwijzer kijkt naar buiten en ziet, dat Fred, Wim en Bruintje Beer, Wallie voortslepen. „Die heeft zeker een streek uitgehaald," denkt mijnheer.
Dan ziet hij dat er een schrift op de grond ligt. Hij pakt het op, en trekt een verbaasd gezicht: het is het werk van Bruintje Beer. „Wat ziet dàt er keurig uit," denkt mijnheer.

18. Ze houden Wallie vast aan armen en aan benen en met z'n drieën slepen ze hem naar de tobbe henen, die staat onder de pomp.
„Nee, nee!" gilt Wallie, als hij ziet wat ze willen doen. „Laat me gaan! Ik raak nooit meer een schrift van jullie aan! Dat beloof ik op mijn woord van eer!"
„Daar geven wij niets om," zegt spottend Bruintje Beer, „een volgende keer doe je het tòch wel weer."
En met een plons laten ze de schreeuwende Wallie in de tobbe die vol met water is, vallen. „Zo," zegt Wim, „dat zal je zeker niet bevallen."

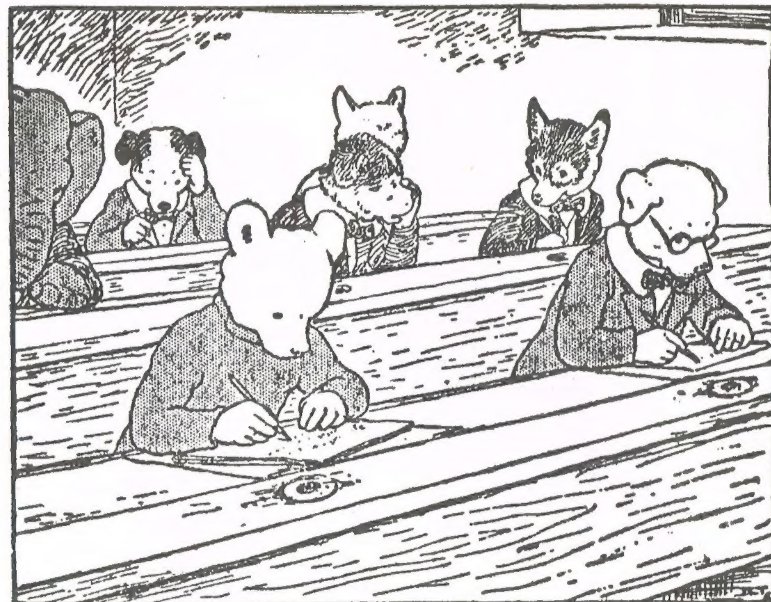
19. Na het koude bad, dat Wallie tegen zijn zin heeft gehad, loopt hij druipend nat en hard huilend weg. „Ik denk, dat je in het vervolg nu wel van onze boeken af zult blijven, zeg!" roept Wim hem na.
„Het zal jullie berouwen," roept Wallie terug, „Ik vertel alles aan mijn Pa! En dan krijgen jullie zeker straf!"
Het drietal lacht. „Maar van onze boeken blijf jij tenminste af!" zegt Freddie Snuit.
Snikkend loopt de laffe Wallie heen. Hij, die altijd anderen wil plagen, kan zelf meestal niets verdragen.

20. Als Wallie huilend wegloopt, komt hij de onderwijzer tegen. Die houdt hem staande en vraagt: „Wolf, wat is er gebeurd?" als hij zijn druipende leerling ziet.
„O, mijnheer," klaagde Wallie, „u gelooft het misschien niet, maar heus, het is waar, die drie wilden me verdrinken in de tobbe, Beer, Das en Snuit. Gelukkig krabbelde ik er toch weer uit!" Maar het valt Wallie tegen, als mijnheer streng vraagt: „Vertel me eerst eens, of jij je wel goed gedraagt. Wat doe jij bij de lessenaars van Beer, Das en Snuit? Leg me dat eens uit?"
Wallie staat beteuterd te kijken. Wist mijnheer er alles van?
„En wil je nu nog leugens vertellen op de koop toe, jou ondeugende knaap? Ik heb alles gehoord en gezien. Jij bent het, die het werk van de jongens hebt beklad. Ik ben blij dat ze je eens een lesje gaven, al ben je ook nog zo nat."

21. Na deze harde les lieten de deugnieten Wallie Wolf, Huibert Nijlpaard en Vosje Loos, Bruintje Beer en zijn makkers met rust, een lange poos.
Ze begrepen wel, dat het wijzer was, nu de onderwijzer wist, wie onrust gestookt had in de klas.
Maar de andere jongens van de school hielden ook niet van het drietal: nooit konden ze meedoen aan sport en jool. En ze waren jaloers op Bruintje Beer die zo heerlijk kon voetballen met zijn vrinden. Dat zouden zij ook wel prettig vinden.

22. De geschiedenis van Wallie Wolf is nu voorbij.
Bruintje en zijn vrienden zijn heel blij, dat ze nu rustig kunnen werken. Want de grote vakantie is op til. En jullie begrijpen, dat iedereen graag naar een hogere klas wil.
Bruintje Beer werkt hard, hij doet geweldig zijn best, want vader had gezegd, dat als hij overging naar de vijfde klas, er dan een grote beloning voor hem te wachten was.
Dan mocht hij mee, tien dagen naar zee! De grote dag brak aan. Gelukkig! Bruintje had een goed rapport en hij is met glans overgegaan. Blij loopt hij naar huis om vader en moeder het goede nieuws te vertellen. Grote vreugde heerst er in het gezin van familie Beer.
We wensen Bruintje een prettige vakantie en heel mooi weer!

3.50